

“Je moet bijna een moord plegen om te worden buitengegooid”

Sinds vijf jaar worden de professoren aan de K.U. Leuven intern geëvalueerd (zie kaderstuk). Slechte resultaten worden echter vaak “met de mantel der liefde toegedekt,” zoals een lid van een evaluatiecommissie getuigt.

Simon Horsten

“Een universiteit is een privé-instelling met een ambtenaren-cultuur.” In hoeverre deze boutade waar is, kan moeilijk worden nagegaan, maar wat betreft het personeelsbeleid gaat ze minstens deels op, zeker als het over professoren gaat.

Professoren worden benoemd of gepromoveerd na een evaluatie door een beoordelingscommissie, maar daarna kregen ze tot voor vijf jaar vrij spel: zolang ze niet wilden promoveren, werden ze ook niet geëvalueerd. Leden van het Zelfstandig Academisch Personeel (ZAP) die lamentabel onderwijs gaven of amper publiceerden over hun onderzoek, werden ‘gestraft’ door hen te laten zitten waar ze zaten. ‘Degraden’ is iets wat de academische gemeenschap niet kent.

HOPELOOS

Die tijd van gebrek aan controle is gelukkig voorbij, maar toch laat de evaluatie van de professoren nog steeds te wensen over. Of beter: de evaluatie is niet slecht, maar wat ermee wordt gedaan is niet altijd consequent. Jaarlijks worden gemiddeld zo’n 300 professoren geëvalueerd. Daarvan krijgen er slechts een paar ‘onvoldoende’, vijf à zes ‘ondermaats’ en twintig à dertig krijgen een ‘voldoende met bemerking’ en een remediëringstraject voorgeschoteld. Die laatste categorie betekent dat de prof wel mag voortdoen, maar moet werken aan een aantal punten. De eerste twee categorieën leiden ook vaak tot een remediëringstraject en in uitzonderlijke gevallen tot

een tuchtprocedure. Volgens Jos Vaesen, de ZAP-verantwoordelijke van het personeelsbeleid, zijn de laatste vijf jaar in totaal twee of drie ontslagen gevallen van professoren die werkelijk niet voor verbetering vatbaar waren. Hij voegt daar echter meteen aan toe dat er ook “magnifieke voorbeelden” zijn van “bijna hopeloze gevallen die na begeleiding toch terug op de sporen staan”.

ZIEKTEVERLOF

In de praktijk blijken voor onverbeterebare professoren echter vaak elegantere oplossingen te worden gezocht. De professoren worden op “een menselijke manier” verplaatst, zoals Alfons Verbruggen van de evaluatiecommissie Biomedische Wetenschappen (niet-clinici) het formuleert. “Men vraagt wel eens aan professoren om vroeger dan bedoeld een stapje opzij te zetten. Zo zijn er menige gevallen bekend van professoren die de eer aan zichzelf hielden en vervroegd op emeritaat gingen.” Een andere oplossing die blijkbaar meer dan eens voorkomt, is iemand langdurig op ziekteverlof te sturen, “zoals bijvoorbeeld ZAP’ers met een alcoholprobleem,” zo laat een voorzitter van een evaluatiecommissie weten. Tenslotte maakt men soms financiële ruimte vrij om iemand nog enkel onderzoek te laten voeren, ook al is hij of zij zelfs in onderzoek geen hoogvlieger. “Een professor die niet publiceert, is minder erg dan één die niet kan lesgeven,” weet een studentenvertegenwoordiger. En alles is beter dan een prof te ontslaan: dan moet de universiteit immers erkennen dat ze een fout heeft gemaakt bij het aanstellen of promoveren.

Versillende leden van evaluatiecommissies zeggen dat een tucht- of ontslagprocedure sowieso enorm lang duurt. Naast minstens twee evaluatierondes (meestal over twee jaar) kan de professor ook meermaals in beroep gaan. Bovendien

Nummer 24	
	• Teddy mishandelt kinderen p. 4
	• Britney mishandelt tieners en thesis p. 8-9
	• Niemand mishandelt boeken in Van 't Vat p. 11

komen veel professoren voor elkaar op: wat hun collega's kan gebeuren, kan hen misschien ook te wachten staan. Een decaan liet zich dan ook ontvallen: “Je moet bijna een moord hebben gepleegd om te kunnen worden buitengegooid.”

Velen geven aan dat de evaluatie sowieso nogal summier is. Zo betoogt Othmar Vanachter van Rechtsgeleerdheid dat er bij een voldoende “te weinig genuanceerd kan worden. Gelukkig is de evaluatie voor bevorderingen veel ernstiger.” Professor Verbruggen gaat zelfs verder: “In een bedrijf zal een evaluatie wel strenger zijn. Maar goed, de economische realiteit speelt aan een universiteit veel minder.”

• Discussieer mee op veto.be/forum

De ZAP-generatie geëvalueerd

In 2002 voerde de K.U. Leuven een eerste evaluatieronde door voor alle ZAP'ers (Zelfstandig Academisch Personeel, ofte: professoren). Niet dat de universiteit dat zo graag deed, maar het was nu eenmaal een decretale verplichting geworden in 1999.

Normaliter worden professoren elke vijf jaar geëvalueerd door een facultaire evaluatiecommissie (bestaande uit professoren), die een advies uitspreekt over hoe een prof zijn werk doet. Ook drie jaar na een promotie worden professoren geëvalueerd. Er zijn drie categorieën: positief, ondermaats en onvoldoende. In de twee laatste gevallen wordt het dossier, nadat het door het betrokken ZAP-lid is ingekeken, doorgespeeld aan de faculteit zelf en aan het groepsbestuur. Elk van de drie groepen (Humane, Exacte en Biomedische Wetenschappen) heeft een eigen algemene evaluatiecommissie die de negatieve adviezen bekijkt. Vaak worden een zogenaamd remediëringstraject en een nieuwe evaluatie binnen een tweetal jaren voorgesteld. Na twee negatieve evaluaties op rij kan een tuchtprocedure in gang worden gezet. Professoren hebben ten allen tijde de kans in beroep te gaan tegen negatieve adviezen of sancties.

Dit academiejaar worden de laatste professoren voor een tweede keer geëvalueerd. Vanaf volgend academiejaar zal ook gebruik worden gemaakt van de resultaten van de docentenevaluatie die de studenten tijdens de zomervakantie kunnen doen. Tot nu toe gebeurde de evaluatie van het onderwijs eerder met de natte vinger en op basis van informele gesprekken.

Meer info: www.kuleuven.be/admin/rd/niv3p/ad-i95.htm

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be

ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

Big Bill zoekt een alternatief voor Tobback in het muzikinterview op p. 16

(foto Jelle 'Bwrra' Goossens)

(advertentie)

Een Vlaams studentenbeleid is nodig

Vrije Tribune

Taxi's Kenny

Onlangs viel het federale memorandum van de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) en de Fédération des Etudiant(e)s Francophones (FEF) in mijn digitale brievenbus. Het bevat een reeks goede voorstellen, die getuigen van een oprechte bekommernis om het sociale lot van de student en de belangrijke rol die hoger onderwijs speelt in onze kennissamenleving.

Toch is er iets fout aan dit memorandum. Naar eigen zeggen willen FEF en VVS gezamenlijk optreden om zo sterker te staan. Een eerbaar streven, maar dan moeten de voorgestelde oplossingen ook het vooropgestelde doel dienen. Organisaties trekken pas samen op wanneer zij ervan overtuigd zijn dat ze daarmee hun eigen objectieven sneller kunnen bereiken. Dit memorandum negeert echter op heel wat vlakken de complexe realiteit van dit land en weigert dus ook in te zien dat ook de complexiteit zelf een belangrijke reden is waarom heel wat van de studenteneisen geen bevredigend antwoord krijgen. VVS verhindert dus, wat de Vlaamse studenten betreft, dat hun belangen daadwerkelijk meetellen.

Onderwijs is al sinds de jaren tachtig een gemeenschapsbevoegdheid. Vlamingen en Franstaligen zijn ieder verantwoordelijk voor hun universiteiten en hogescholen, en dus ook voor de tienduizende studenten die daar een opleiding volgen. Er zijn dus ook verschillen gegroeid, met eigen opvattingen over de functie van het hoger onderwijs of de manier waarop studenten moeten worden ondersteund. Maar toch hebben de gemeenschappen nog onvoldoende instrumenten om het sociale statuut van de student volledig te regelen. Voor heel wat domeinen is immers nog steeds de federale overheid bevoegd, vooral wanneer het om de financiële kant van de zaak gaat.

We hebben echter gezien dat de federale overheid sinds de federalisering niet meer heeft omgekeken naar de student. Het is zelfs erger: de federale overheid is de studenten liever kwijt dan rijk, want studenten zijn vaak moeilijk in te passen in allerlei sociale regeltjes. Bovendien betalen ze zelden of nooit belastingen. Al te vaak worden studenten dus vergeten wanneer bepaalde sociale maatregelen worden uitgewerkt of missen ze bepaalde voordelen wegens hun onduidelijk statuut. De gemeenschappen, die misschien wel graag een ambitieus beleid voeren voor de democratische toegang tot het hoger onderwijs, staan intussen machteloos aan de kant. De Vlaamse en Waalse student is hiervan de dupe.

Een integraal studentenbeleid is pas mogelijk indien de bevoegdheden worden uitgeoefend door een overheid die echt inzet met zijn studenten. Dergelijk beleid moet uiteraard aansluiten bij de structuur van het onderwijs, gezien daar de grootste verschillen liggen. Het studentenbeleid moet dus worden samengebracht in één homogeen bevoegdheidspakket op gemeenschapsniveau, een principe dat overigens alle Vlaamse partijen delen. Strategisch zou het dus geen slecht idee zijn voor VVS om dit streven te ondersteunen om daadwerkelijk een beter studentenbeleid te realiseren. Staatshervorming is hier geen doel, maar een middel om kansen te creëren om fundamenteel een aantal zaken te veranderen ten gunste van de student.

VVS en FEF spreken zich helemaal niet uit over de institutionele aanpak. Dat kan een keuze zijn, maar dan is ook wel vreemd dat men voorstellen lanceert die eerder een terugkeer betekenen naar het Belgisch verleden. Zo pleit men voor een 'Belgisch kwalificatiekader', zogezegd om een grotere mobiliteit tussen de deelstaten te bevorderen. Een mooie doelstelling, maar is dat echt nodig in het Europa van morgen? Is het bijvoorbeeld niet zinvol of zelfs zinvoller om eerst zo'n samenwerking met Nederland op te zetten, omdat er nu al wordt samengewerkt binnen een gemeenschappelijke accreditatieorganisatie?

Een gelijkaardige kronkel is te vinden inzake de contingentering van artsen. Terwijl Vlaamse studenten een onrechtvaardige toelatingsproef moeten afleggen, lapt men in

Franstalig België de contingentering aan zijn laars met alle sociale gevolgen van dien. Maar volgens VVS en FEF mag dit geen 'communautair dossier' genoemd worden en moet men streven naar een 'vriendschappelijke oplossing'. Dat staat natuurlijk volledig haaks op de algemeen aanvaarde vaststelling dat de visie op gezondheidszorg in het Noorden en het Zuiden van het land fundamenteel verschillend is. Wie stelt dat er geen communautaire aspecten verbonden zijn aan de contingentering, is ofwel een soort neobelgicist, ofwel politiek naïef.

Hoe kan een staatshervorming de studenten nog helpen? Het mobiliteitsbeleid moet worden geregionaliseerd. Op die manier kunnen trein, tram en bus beter op elkaar worden afgestemd en kan er een geïntegreerde dienstverlening en tarifiering komen. Een goedkoop openbaar vervoer voor alle studenten kan dan realiteit worden. De bevoegdheid over de toegang tot de intellectuele beroepen en de vestigingsvoorwaarden, momenteel federaal, zouden best naar de deelstaten worden overgeheveld in het kader van hun bevoegdheid inzake onderwijs en economie. Vandaag zien we immers al te vaak dat beroepsfederaties en onderwijsactoren in Noord en Zuid uiteenlopende opvattingen hebben over beroepen, met discriminerende situaties tot gevolg. De studiefinanciering is momenteel een kluwen: de kinderbijslag is federaal en gaat naar de ouders, de studiebeurs is Vlaams en gaat naar de ouders of de student, het belastingvoordeel is federaal en gaat naar de ouders, de sociale voorzieningen zijn Vlaams en gaan naar de universiteit of hogeschool. Kortom, de student wordt wel langs alle kanten geholpen, maar er wordt geen eenduidig beleid gevoerd. Laat ons dus beginnen met de gezinsbijslagen naar de gemeenschappen over te hevelen en meer fiscale autonomie toe te staan. De Vlaamse en Franse gemeenschap kunnen dan ieder een stelsel van studiefinanciering inrichten volgens de eigen wensen en noden. Door de organisatie van de gezondheidszorg te regionaliseren, hoeft men geen federale contingentering meer af te spreken, maar neemt iedere gemeenschap zijn eigen verantwoordelijkheid. Vlamingen en Franstaligen hebben een andere benadering van de gezondheidszorg en dus ook andere behoeften op het vlak van huisartsen, specialisten. Voor de toekomst van onze gezondheidszorg is het ook essentieel dat de opleiding van onze medici aansluit op de organisatie van de zorg. De huurwetgeving moet naar de gewesten. Er kan dan eindelijk werk worden gemaakt van een coherente regeling voor studentenkamers in plaats van het huidige onvolledige kamerdecreet.

Een staatshervorming is dus in het belang van zowel Vlaamse als Franstalige studenten. Ik doe een oproep aan VVS en FEF om mee in te zien dat het federale niveau eerder een hinderpaal dan een hulpmiddel is. Een integraal Vlaams (en Waals) studentenbeleid is nodig. Misschien stof voor een volgend memorandum?

Thomas Leys, Voorzitter Jong Spirit - Student K.U.Leuven

"WE WILLEN EEN BOS PLANTEN. BOMEN TEGEN HET VERDRIET. EEN BOS MET DUIZEND BOMEN. BOMEN TEGEN WAANZIN, BOMEN TEGEN GEWELD." (PRIESTER OP BEGRAFENIS ANNICK VAN UYTSSEL)

Applausmachine

Stel: je bent als student ontevreden over de abominabele onderwijskwaliteiten van je prof. Geen probleem, de universiteit geeft je de kans hier iets aan te doen: je dient een klacht in en de kous is af. De klacht wordt in het dossier van je professor opgenomen en zal daar blijven zitten als een doorn in het oog van het professorenkorps. Het is dan nog maar de vraag of je klacht effectief een impact zal hebben. Uiteraard moet er ook opgepast worden voor ongegronde klachten van studenten die de reputatie van een zelfstandig academisch personeelslid onterecht kunnen schaden.

Hoe dan ook: de inspraak van de student wordt gewaardeerd. Ware het niet dat de eerstvolgende stap in het proces is dat de betrokken professor inzage krijgt in zijn dossier. Hij krijgt jouw klacht onder ogen, want hij moet immers de kans krijgen zich te verdedigen. Tegelijkertijd kan hij zo jouw naam van een geprivilegieerd plaatsje voorzien in zijn geheugen. Altijd fijn dat de prof jouw naam al kent voor mondelinge examens. Een student zou bijna schrik krijgen klacht in te dienen, zeker als hij of zij nog les heeft van de professor in kwestie of zijn diploma simpelweg nog niet op zak heeft.

De incompetentie van professoren moet al heel ver gaan vooraleer ze dreigen aan de deur gezet te worden. De universiteit lijkt dit niet erg te vinden. Ze hoeft zich dan ook niet op te stellen als een privé-instelling waarvan er effectief resultaten worden verwacht en waar de werknemers afgerekend mogen worden op ondermaatse prestaties. Niet dat we plots *publish or perish* als credo willen hanteren. Maar het is toch wel treffend dat op sommige faculteiten een jaarlijkse onderzoeksoutput vergelijkbaar met de hoeveelheid werk voor een degelijk onderbouwde paper van een student volstaat voor professoren.

Voor een prof die gedurende zijn volledige loopbaan positieve resultaten verkreeg als leerling, student, doctorandus en prof, komt een evaluatie met een onvoldoende aan als een kaakslag. Daarom opteert de universiteit voor de fluwelen aanpak en wordt een onvoldoende slechts uiterst zelden uitgereikt. Nochtans kan een negatieve evaluatie de betrokkene tijdig wakker schudden. Remedieringstrajecten worden immers niet met de regelmaat van de klok voorgeschreven, integendeel. Dat de overgrote meerderheid van de proffen een louter positieve evaluatie achter hun naam krijgen, doet op zijn minst de vraag rijzen of er niet meer puntjes van opbouwende kritiek kunnen worden gegeven. Als iedereen een goed rapport krijgt, kan je dan nog spreken van een oprechte waardering van onderwijs- en onderzoekskwaliteiten? Als een docentenevaluatie slechts pro forma wordt ingericht, schiet ze haar doel dan niet voorbij?

Als een prof het in de ogen van de universiteit — na veel vijven en zessen — dan toch te bont heeft gemaakt en aangemaand wordt te vertrekken, wordt dit vakkundig verpakt. De ene faculteit is al creatiever dan de andere. Meestal wordt er een langdurig ziekteverlof uitgeschreven of verlaat een prof de universiteit op vroegtijdig emeritaat. Het wordt dan als een succes beschouwd dat de betrokken prof uit de weg is geruimd, maar ondertussen heeft een professor wel veertig jaar ondermaats onderwijs op zijn palmares staan en heeft de universiteit duizenden diploma's afgeleverd aan studenten die slecht opgeleid zijn in bepaalde vakken.

Gertie De Fraeye

Dit artikel is een opiniestuk en dus volledig terug te brengen tot de mening van de auteur. Prent die naam maar goed in het geheugen, beste proffen!

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U.Leuven
K.U.LEUVEN GESIGNEERDE ARTIKELLEN

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven
t + 32 16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek

Open op weekdagen van
10-12u. en van 14-16u.

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je
een evenement?

Plaats het dan GRATIS
in de database
Agenda K.U.Leuven
agenda.kuleuven.be

(advertentie)

DECANEN OVER HET ONDERWIJS IN HUN FACULTEIT

Kwaliteitsonderzoek: cursus overboord?

Voor veel faculteiten van de K.U.Leuven is de kwaliteit van hun onderwijs een groot aandachtspunt. Dat blijkt uit een onderzoek van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) in samenwerking met *Veto*.

Maarten Goethals

Welke acties worden ondernomen om de kwaliteit van de opleidingen aan de faculteiten in kaart te brengen en hoe wordt de kwaliteit verbeterd? Dat waren de vragen die LOKO stelde aan de dertien decanen van de K.U.Leuven. De ene antwoordde al uitgebreider en origineler dan de andere.

HEARINGS

In alle faculteiten staat een actieve en intense samenwerking met de studenten en hun vertegenwoordigers centraal. Ten eerste tijdens officiële bijeenkomsten als de maandelijks Permanente Onderwijscommissies (POC), daarnaast ook op informele basis via *hearings* en focusgesprekken, zoals het geval is bij de faculteiten Farmaceutische Wetenschappen, Wetenschappen en Geneeskunde.

Een belangrijk instrument om te weten wat studenten denken, is het gebruik van allerhande vragenlijsten. Een mooi voorbeeld is de VTK-website, waar vakken afzonderlijk worden geëvalueerd in nauw overleg met de faculteit en de

Kortrijk

Aan de faculteiten werd ook gevraagd hoe zij de kwaliteit aan de Campus Kortrijk trachten te verbeteren.

De Wetenschappen in Kortrijk richten een eigen enquête in die door de voorzitter van de subfaculteit wordt besproken met de decaan en de vice-decaan. De opleidingen van Letteren worden "systematisch" betrokken bij Leuvense initiatieven, al is niet helemaal duidelijk over welke initiatieven het gaat.

Geneeskunde is de enige faculteit in Kortrijk die haar opleiding serieus neemt. Op vlak van internationalisering wil Kortrijk een pioniersfunctie opnemen. Zo krijgen tweedejaarsstudenten de mogelijkheid een week stage te lopen in de Filippijnen. Een ander concreet initiatief voor een betere lokale sturing is de oprichting van vakgroepen met vakgroepcoördinatoren om de integratie en onderwijsvernieuwing te volgen.

programmadiirecteurs. Sommige faculteiten gaan, wat inhoud betreft, nog een stap verder. De student krijgt de kans om de lijn van het volledige curriculum en de kwaliteit van de stageplaatsen te verbeteren. Veel faculteiten zijn van plan om dit jaar, via werkgroepen, een extra bevraging door te voeren specifiek bij derdejaars bachelor betreffende de nieuwe bachelorstructuur. De faculteit Letteren ziet het anders. Daar worden de docenten aangemoedigd om op individuele basis een gerichte bevraging te doen bij de studenten. Naar eigen zeggen doet een "vrij groot aantal docenten" dat nu "systematisch".

Er lopen ook initiatieven om het profiel van de opleiding te optimaliseren. Zo worden in de faculteit Godgeleerdheid verhandelingen uitgeschreven omtrent het profiel van de studenten. Andere faculteiten houden bevragingen bij studenten die hun studies hebben stopgezet, bij alumni en het beroepsveld. De faculteit Sociale Wetenschappen organiseert op zijn beurt diverse seminars omtrent studietijdmetingen en focusgroepen, terwijl de Ingenieurswetenschappen het houden bij een jaarlijkse studiedag. De aan de faculteit Geneeskunde geassocieerde faculteit Verpleeg- en Vroedkunde houdt geregeld besprekingen met leidinggevenden van organisaties waar veel verpleegkundigen zijn tewerkgesteld.

BEMEX

De kwaliteit van de opleidingen verbeteren — het tweede luik van de bevraging — blijkt grotendeels te gebeuren door het aanbod van onderwijsvormende randactiviteiten te vergroten. Zo zijn vorming en sensibilisering van docenten een blijvend aandachtspunt. Onderwijsstudiedagen, workshops en startdagen zijn daarbij de geijkte vormen. *Cursus overboord? Studiemateriaal herbekeken!* is een voorbeeld van een studiedag bij de groep Biomedische wetenschappen.

Ook de optimalisering van onderwijsondersteunende modaliteiten wordt in heel wat faculteiten onder de loep genomen. Veel energie gaat naar de uitbouw van Toledo, het elektronische leerplatform van de K.U.Leuven, van het aanbieden

PROFICIAT, U HEEFT HET EINDE VAN HET MONDELING EXAMEN BEREIKT. GELIEVE DE CASSETTE OM TE DRAAIEN OM DE JUISTE ANTWOORDEN TE HOREN.

LUIE PROFESSOREN: EEN VLOEK OF EEN ZEGEN?

van Toledo-opleidingen aan docenten tot het posten van extra ICT- of oefenmogelijkheden voor bachelorstudenten in voorbereiding van lessen en examens. Daarbij vervult het *Centrum voor Studiebegeleiding en Onderwijsvernieuwing*, werkzaam aan de faculteit Sociale Wetenschappen, een voorbeeldfunctie.

Kwaliteitsverbetering dient als criterium voor de verdeling van extra financiële middelen. De faculteit Bewegings- en Revalidatiewetenschappen heeft de *Dienst voor Studiebegeleiding en Onderwijsvernieuwing* voor dat doeleinde uit de grond gestampt. Deze dienst fungeert als eerste bewaker van de onderwijskwaliteit. De faculteit heeft door het project 'BeMeX' (Van bekwaamheid over meesterschap tot expertise) ook de kloof tussen practica en theorie proberen te dichten. De ingenieurs van hun kant hebben een project lopen dat het bibliotheekgebruik moet verhogen. De faculteiten Kerkelijke Recht, Economische en Toegepaste Economische wetenschappen, Psychologische en Pedagogische wetenschappen, Bio-ingenieurswetenschappen, Rechtsgeleerdheid en het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte achten het niet nodig de vragenlijst in te vullen of *überhaupt* te reageren.

Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort

Oud-studentenvoorzitter wordt opperscout

Begin mei maakte de verbondscommissaris van Scouts & Gidsen Vlaanderen, Rudy Verhoeven, bekend dat hij zou opkomen op de senaatslijst van CD&V. Zijn functie bij het vroegere VVKSM kon hij niet meer voortzetten. De Verbondsraad — die niet echt kon lachen met de politieke overstap van Verhoeven — verkoos dit weekend Pieter Michiels tot nieuwe verbondscommissaris. Michiels was in het academiejaar 2003-2004 voorzitter van Kringraad, een voorloper van LOKO.

Drie jaar zal Michiels aan het hoofd staan van Scouts & Gidsen Vlaanderen. Zijn overstap van een studentenbeweging naar een jeugdbeweging is chronologisch opmerkelijk te noemen.

De voorbije twee jaar werkte de Borgerhoutenaar bij een speciaalzaak in kazen in de Mechelsestraat.

Een ramp voor chemie

Woensdag werd een rampoefening gehouden bij het departement chemie van de K.U.Leuven. Het scenario bepaalde dat er één dode en drie zwaargewonden vielen bij een ontploffing in één van de laboratoria. De oefening werd niet enkel voor de universiteit gehouden: meteen werd het provinciale rampenplan afgekondigd en kwamen de hulpdiensten ter plaatse. Aan de oefening namen zo'n driehonderd mensen deel.

Verfaillie weg uit Amerika

De Leuvense toponderzoekster Catherine Verfaillie, die na jaren van onderzoek aan het stamcelinstituut van de universiteit van Minnesota terugkeerde naar de K.U.Leuven, is nu ook officieel geen directeur meer van het Minnesotaanse stamcelinstituut. Ze wordt vervangen door de Brit Jonathan Slack. Dat haar vervanging te maken zou hebben met het onderzoek dat tegen haar onderzoek loopt, wordt in alle toon-

aarden ontkend door de onderzoekscoördinator van de Leuvense universiteit, Paul De Boeck. "Het is normaal dat iemand die nog slechts 10 procent van haar tijd doorbrengt in Minnesota, er niet langer directeur kan zijn," verklaarde hij in de krant *Het Laatste Nieuws*.

Leuven kiest (althans de studenten)

De Leuvense studentenkringen verkozen vrijdag op hun Algemene Vergadering verscheidene vertegenwoordigers, zo-

wel voor interne als externe mandaten. Werden onder andere verkozen: de studentenvertegenwoordigers in de Academische Raad van de universiteit, de sportcoördinator van LOKO en de vertegenwoordigers van de studenten in de Onderwijsraad en de Raad voor Studentenvoorzieningen. Ook de aanstelling van de nieuwe hoofdredacteur van *Veto*, Maarten Goethals, werd er bekrachtigd.

(sh)

veto.be/forum

Een nieuw wetsvoorstel wil de huurprijzen van koten plafonneren en de stijging tegengaan. Bovendien zou een kotbaas zijn studenten niet zomaar na een jaar uit hun kot kunnen zetten. Is dit echt nodig?

Schandalig dat er zo weinig controle bestaat. Als er iets is waar best wat meer aandacht mag voor komen is het voorlichting van studenten en (juridische) hulp voor studenten die bedrogen worden door kotbazen. Hiaten in contracten en 'gefoefel' met waarborgen, wie heeft dat al niet meege-

(kol)

CD&V kan een betere beslissing nemen door die aftrekbaarheid in te perken en dat geld strategisch te gebruiken om de prijzen van huizen en koten laag te houden. Dit kan door sociale woningen of bv. koten bij te plaatsen waardoor de prijzen van kleinere woningen en koten verder zakken en de kwaliteit ervan toeneemt.

(sjoes)

Er zijn een aantal redenen dat de prijzen hoog zijn:

1) iedereen die het kan koopt een huis. Met lage rentes is dat bijna iedereen. Wie blijft er over? Studenten en sociaal zwakkeren.

2) de leuvense kotenmarkt wordt gedomineerd door een aantal grote spelers die soms koten leeg laten staan om de prijzen te manipuleren.

3) huisprijzen zijn in leuven heel hoog. Wie nu een huis koopt om te verhuren maakt in leuven geen winst. De huuropbrengst is meestal niet genoeg om de hypotheek af te betalen. Wie nu een huis heeft speculeert dat de prijzen omhoog gaan. Het is maar de vraag of dat blijft gebeuren. Op lange termijn (5/10 jaar) niet. Maar daar zijn wij natuurlijk niets mee.

De oplossing:

— meer woningen bouwen, en dat doet de stad (o.a.) ook. Maar het gaat zeker een aantal jaar duren voordat de effecten daarvan voelbaar zijn. Men moet gewoon blijven bouwen. Er zijn momenteel wel al te veel appartementen, en de prijzen reflecteren dat ook.

— samen met vrienden een huis huren of zelfs kopen (en profiteren van belachelijk lage rentes).

(alex)

KAN HARD OPSLUITINGSBELEID
KINDERMISBRUIK TEGEN GAAN?“Ik ben een
mishandeld kind”

De tweede editie van het internationale congres rond kindermishandeling werd woensdagochtend plechtig geopend in aanwezigheid van prinses Mathilde, Vlaams Minister van Welzijn, Gouverneur De Witte, rector Vervenne, eredoctor aan de K.U. Leuven zuster Jeanne Devos en professor Adriaenssens, hoofd van het Vertrouwenscentrum Kindermishandeling Leuven. Gewichtige namen voor gewichtige materie.

Roel Moeurs

De laatste jaren is er in ons land meer aandacht gekomen voor het probleem van kindermishandeling. Cijfers van het Vertrouwenscentrum bewijzen dat er jaar na jaar meer gevallen worden gemeld. Dit lijkt een slechte evolutie, maar daar waar vroeger de meeste gevallen van kindermishandeling gewoon werden verzwegen, wordt er nu mogelijkheid gecreëerd er iets aan te doen.

BEGRAVEN

“De aanwezigheid van prinses Mathilde geeft het probleem een stem en doet mensen erover praten,” vertelt Adriaenssens. “Zo ontstaat er een grotere sociale bewustwording, zowel binnen als buiten het gezin.” Een bewustwording die nodig is vermits minstens tien procent van alle kinderen geconfronteerd worden met mishandeling — fysiek, seksueel of emotioneel — en een groot aantal onder hen nog steeds geconfronteerd worden met onbegrip wanneer ze hun verhaal doen, zeker wanneer het gaat over interfamiliale mishandeling.

“Kindermishandeling beperkt zich niet tot verre landen,” vertelde de prinses in haar toespraak. Tijdens de opening werd dit dui-

delijk gemaakt door de emotionele getuigenis van G. Spitaels, een moeder die een verleden als mishandeld kind met zich meedraagt. Na al die jaren kan ze dat verleden nog steeds niet loslaten. “Ik blijf maar zoeken om te begrijpen waarom dingen zo gelopen zijn. Het lijkt wel of ik ze (haar ouders, red.) niet kan begraven.” Ook Spitaels vindt openheid een belangrijke zaak: “Er was toen ik nog een kind was geen Vertrouwenscentrum, geen plek waar kinderen ernstig genomen werden. Veel heeft te maken met geloofd worden en ergens terecht kunnen.”

Een ander slachtoffer van kindermishandeling, dat anoniem wenst te blijven, bevestigt de stelling. “Erover praten betekent een grote opluchting. Ik heb het geluk een beste vriend te hebben waar ik terecht kan. Zonder zo iemand loop je verloren en doe je domme dingen.”

OPSLUITING

Als laatste spreker op de opening kwam de Amerikaanse professor Finkelhor aan bod. Hij toonde aan dat er in de Verenigde Staten een duidelijke daling is — vijftig procent in het geval van seksueel misbruik — in het aantal gevallen van misbruik sinds het begin van de jaren negentig. Volgens Finkelhor is de oorzaak hiervan te zoeken bij het harde opsluitingsbeleid dat een afschrikwekkende factor is en bij het betere economische klimaat.

Professor Adriaenssens maakt de vergelijking met België: “Bij ons is het aantal gevallen van incest binnen het gezin gedaald, maar daarbuiten stijgt het, waardoor het algemeen cijfer even hoog blijft.” Toch is iedereen het erover eens dat ieder geval er één te veel is. “Het is iets dat je je ganse leven meedraagt,” vertelt onze anonieme getuige. “Je kan het enkel zo goed als mogelijk verwerken en proberen verder te gaan met je leven.”

Teddy

door H1JS

AD FUNDUM!
Elke dinsdagavond
tussen 8 en 10
Studentenradio op
het ritme van de
bierstad

MIX FM
102.6 Leuven
06.7 Herent • 107.1 Oud-Heverlee

GRATIS!

Is de Bijbel nog steeds actueel? Is de Bijbel er voor iedereen? Gaan de Bijbel en de wetenschap samen? ‘Richting’ biedt u een kostenloze, schriftelijke Bijbelcursus aan!

Ik wens gratis en geheel vrijblijvend:

een infopakket over de Bijbelcursus.

mij in te schrijven voor de Bijbelcursus en ontvang hierbij een gratis Bijbel.

Naam:

Straat:Nr.....

PC: Woonplaats:

Opsturen naar:

Richting, Kapelstraat 36, 2627 SCHELLE

WWW.RICHTING.ORG

BABYLONS INTERUNIVERSITAIRE
LITERAIRE PRIJSUITREIKINGFilm, muziek en ook nog
een beetje literatuur

Het was eens wat anders om de leeszaal van de centrale bibliotheek volgeboiede en vrolijke mensen aan te treffen. Buiten stond een rij studenten ongeduldig te wachten om binnen te kunnen. Binnen hing de spanning in de lucht: een twintigtal genomineerde schrijftalenten hield bang zijn hart vast. Wie zou dit jaar naar huis gaan met de literaire prijs voor poëzie of proza?

Kristien Geurts

Het programmablaadje verried dat het nog wel eens even kon duren vooraleer we een antwoord kregen op die vraag. Voor de uitverkorenen bekend werden gemaakt, werden zij, hun supporters en andere geïnteresseerden, namelijk eerst nog op een lezing van de bekroonde schrijfster Annelies Verbeke, muziek van de country-folkgroep Aardvark en een zestal filmpjes getraceerd.

DALAI LAMA

Nadat presentatrice Sara Brouckaert de ‘showtrap’ was afgedaald en ze het programma had overlopen, kwam Annelies Verbeke iets bescheidener uit een achterdeurtje de zaal binnen. Ze ging meteen over tot de orde van de dag: ze las drie van haar teksten voor. Een eerste was een humoristisch, ongepubliceerd kortverhaaltje over de os Lola. Daarna volgde een fragment over een seksueel geladen confrontatie met een aboriginal in Australië uit haar boek Reus. Ze sloot af met een column, geschreven voor en opgedragen aan haar vriend, met zijn volle 199 centimeter ook aanwezig in de zaal. De fragmenten waren leuk geschreven en grappig, hoewel onze aandacht wel wat van de inhoud werd afgeleid door de merkwaardige voorleesstijl van de schrijfster.

Het volgende uur verschoven schrijven en literatuur geheel naar de achtergrond. Eerst werden er filmpjes getoond, waarvan de makers menig avond voor de buis met Monty Python hadden doorgebracht. Allereerste sketches gaande van variaties op

roodkapje, een prijsuitreiking met de Dalai Lama en de paus tot een agressief konijn werden op het publiek afgevuurd. Er was duidelijk heel wat tijd en moeite gekropen in het maken van deze filmpjes, en ze waren dan ook grappig. Hoewel de luidste lachsalvo's wel steeds uit een groep Babylonsupporters in het midden van de zaal voortkwamen.

Aardvark bestaat uit twee mannen van een aan middelbare leeftijd grenzende ouderdom, die West-Vlaamse varianten van de oorspronkelijke Amerikaanse folk en country stijl produceren. Zo zongen zij over café Miami in Waarschoot en werd Bob Marley's wereldhit in “Oh wijveke bleit ni” omgetoverd. Hoewel de groep duidelijk graag nog een paar uur had doorgespeeld — applaus is volgens hen immers “goed voor mijn testosteron,” werd het publiek ongeduldig.

INTRIGEREND

Wanneer de winnaars uiteindelijk bekend werden gemaakt, ging het heel erg snel. In de categorie poëzie kwam Sylvester Beauprez op de derde plaats en Wouter Steyaert op de tweede plaats. De eerste plaats werd weggekaapt door Bo Vanluchene. Hoewel ze net als de rest wat zenuwachtig en verlegen was, bleek heel duidelijk dat haar poëzie een aparte en intrigerende stijl heeft met een rijke beeldspraak. Ook de twee andere winnaars verrasten met een origineel en treffend gedicht. In de categorie proza waren de mannelijke winnaars eveneens dominant: Thomas Decreus kwam op de derde plaats en Bavo Vaneyken nam de eerste plaats in beslag. De tweede plaats werd sterk genoeg ingenomen door de winnares in de categorie poëzie Bo Vanluchene. “Daar horen we nog van,” stelde jurylid en professor Nederlandse literatuur Hugo Brems op de receptie achteraf. De drie winnaars konden elk maar een kort fragment van hun tekst voorlezen, maar zo leek Vaneyken op het eerste zicht een terechte winnaar: zijn wat mysterieuze tekst sprak zowel op inhoudelijk als stilistisch niveau onmiddellijk aan.

De eerste prijs van Babylon op de vierde pagina van Veto:

I
hoe zij het leven ziet:
er is geen weg terug maar
het gaat evenmin vooruit.
ze speelt vals: giet suiker
bij haar koffie, laat wijn
blozen op haar broeken.
en de mannen die haar kusten
zoeken doet ze rollen en schuim-
bekken; zij is zand en maan.

naakt baadt ze en staat ze
later voor de spiegel dan
deelt ze in de geheimen: zo
ziet het leven haar. lijnen
op bleek vel, alsof iemand
haar nog moet schrijven. één
en al ogen, een buik die los is
gekomen, heupen als gebouwen,
borsten als milde heersers.

wie haar ziet slapen, weet dat
ze droomt: vaak ontwaakt ze
droef en zo moe als de tijd.
haar poëzie noemt ze herfst:
mooie zachte kleuren maar
dood. ze ruikt niet op want
ze wil alles kwijt, ze liegt
en licht en vat zich samen:
als het einde van een gedachte.

II
zaterdag, zaterdag,
je mag je oranje laarsjes
om aan te modderen, je kan
de boom in naast de schuur

waar alle tegenstrijdigheden
met je broertje, alle stoere
buitelingen binnen plaats
vinden,

daar staat ook de hooiberg, geen
speld hoor je er vallen, noch
een meisje van vijf,

met twee staartjes en kleine
teentjes, je krult en nog
hoger gaat je truitje, lager
je broekje,

en opa zwiigt en trilt

Bo Vanluchene

Dertien in een dozijn (12): Faculteit Letteren

“Wat is er met mijn tuintje gebeurd?”

Het zou uit de mond van Jacques Wirtz, architect van de literaire tuin van het Erasmushuis, kunnen komen. Bekende parken en tuinen naar de hand van Wirtz staan opgelijst op zijn website. We kunnen alvast verklappen dat de Erasmus-tuin er niet op wordt vernoemd. Rik Poot draait zich om in zijn graf als hij zijn overwoekerde Vallende Paard ziet. We kunnen alleen maar dankbaar zijn dat de meeste kunstenaars het niet meer moeten meemaken.

De laatste jaren laat het onderhoud van de tuin te wensen over. Toegegeven: studenten gaan niet altijd even respectvol om met de kunstige tuin en haar ornamenten. Michiel Leen en Nils Janssens, twee studenten taal- en letterkunde, trokken zich het lot van de tuin aan en maakten er een presentatie over voor het vak Nederlandse taal en tekst. **Michiel Leen:** «De plannen voor het Erasmushuis werden opgemaakt in 1969. Het waren grootse, bijna megalomane plannen: het gebouw zou onder andere een toneelzaal en een kapel omvatten. Midden jaren zeventig waren er al veel minder middelen beschikbaar en de ambitieuze oorspronkelijke plannen werden bijgesteld. Het kleinere budget is zelfs merkbaar in de vorm van het gebouw: het lijkt wel alsof er happen uit genomen zijn (*refereert aan de trapvorm, red.*). Het Erasmushuis neemt veel minder oppervlakte in beslag dan eerst voorzien. De grond was al aangekocht en men bleef zitten met een open vlakte. De bekende tuinarchitect Jacques Wirtz werd aangezocht om een literaire tuin aan te leggen. Elke plant kreeg zijn eigen gedicht toegekend in 1994, terug te vinden op de groene bordjes her en der. Sommige bordjes werden meegenomen als souvenir, anderen werden afgebrand. Tussen het tijdstip dat we onze presentatie hielden en vandaag zijn die bordjes al wel vervangen. Het gaat om vegetale poëzie.»

«De Erasmustuin is een beetje vervallen. De tuin bevindt zich momenteel in een oerwoudvorm met de klimop die alles overwoekert en de bamboe die het *Vallende Paard* van Rik Poot nagenoeg aan het zicht onttrekt — afhankelijk van de hoek waaruit je het bekijkt. Elke week komen twee mannen met een *jetpack* op de rug rondlopen om alle bladeren op een hoop te blazen. Verder gebeurt er niet veel. Tuinaanleg is waarschijnlijk geen prioriteit voor de faculteit. Het is een *running gag* onder de studenten: “Waar in de tuin kan je het beste slapen om niet gezien te worden?”»

«We waren eigenlijk gewoon op zoek naar een leuk onderwerp voor onze presentatie, maar gaandeweg leer je de tuin appreciëren. We hebben een aantal tips meegegeven aan de studenten om de Erasmus-tuin te sparen zoals “Ga in je eigen bed slapen.” Het is wel fijn in de zomer je eigen park te hebben, er is hier ook een soort amfiteaterterrace waar studenten kunnen picknicken. In de winter laten de bomen en planten heel wat smurrie achter en is het misschien moeilijker het idyllische beeld van de witroze blaadjes, die de magnolia hier enkele weken geleden over de campus verspreidde, voor de geest te halen.»

Colofon: Ilse De Witte & Anneke Moerenhout
Fotografie: Kris Vanelderren

De Fak Letteren: het properste café

De faculteit Letteren huisvest een amalgaam aan faculteitskringen, maar één ding hebben ze gemeenschappelijk: dé Fak. De beheerders van de fakbar — de dappersten aller Letterenstudenten — zijn vrijwilligers, verkozen uit de verschillende kringen op onafhankelijke basis.

De vier fakbeheerders — Lenny Knecht, Sam Vermeersch, Mark Willems en Katrijn Denies — delen het werk, ze nemen elk een dag of twee voor hun rekening om het café ‘s middags te openen, ‘s avonds toezicht te houden en ‘s morgens af te sluiten. “Roofbouw op je lichaam,” weet Katrijn ons te vertellen. “Je hele sociale leven speelt zich af in de fak,” klinkt het bij Mark. “Zelfs op de dagen dat je niet werkt, ga je toch naar de fak. En omdat je niets kan drinken op de dagen dat je verantwoordelijk bent, wil je de dag nadien inhalen, met alle gevolgen van dien.” De meeste fakbeheerders houden het moordende ritme dan ook maar een jaartje vol. Uitzondering op de regel is Sam. Hij heeft er bijna zijn tweede jaar op zitten als fakbeheerder. Op de vraag: waarom toch in godsnaam, haalt hij rustig zijn schouders op. Katrijn ziet het als een wederdienst: “Wij hebben zelf altijd veel plezier gehad in de fak en willen ervoor zorgen dat andere mensen er zorgeloos even fijne avonden kunnen doorbrengen. Vaak zijn wij als enige nuchter, zodat we kunnen ingrijpen bij incidenten, desnoods de politie kunnen bellen.”

Naast inspringen in het café hebben alle beheerders ook nog ‘serieuze’ taken. Iemand houdt zich bezig met de bestellingen, een andere persoon neemt de administratie — rekeningen en belastingen — op zich, een ander verzorgt de pr en de verslagen. Iedereen denkt meteen aan het café als het over de fakbar Letteren gaat, maar de fak is meer dan een café. Eigenlijk dient het café om het onderhoud van het gebouw te betalen. Alle onderhouds-

en herstellingswerken zijn immers voor rekening van de studenten. De faculteitskringen kregen het gebouw in leen van de K.U.Leuven om er vergaderruimtes in te richten. Elke kring heeft er zijn eigen perma — van permanentie — waar cursussen verkocht worden en vergaderingen, filmavonden of feestjes in beperkte kring gehouden kunnen worden.

Voorwaarde is dat de fakbar Letteren “vriendjes blijft met de K.U.Leuven”, maar de relatie met de decanen is altijd goed geweest en de faculteit apprecieert de aanwezigheid van de fakbar wel. Voor volgende zomer — “wij kunnen niet achterblijven op de fakbars van de Tiensestraat” — staat zelfs een grondige modernisering op stapel: een nieuwe toog en vloer. De versteviging van de trap gebeurde al. Toch zal er met de nieuwe inrichting geen radicale stijlbreuk plaatsvinden: “Het is een bruin café, geen doorsneecafé,” aldus Katrijn. “En zo moet dat blijven.” De fakbeheerders gaan er nochtans prat op dat hun fak één van de properste café’s van Leuven is. Het lijkt misschien vuil, omdat alles versleten is en er veel rook in het meubilair getrokken is, maar er wordt elke dag gekuist en dat is uitzonderlijk. Na elke grote activiteit vindt een grote kuis plaats en in de zomer wordt het hele huis binnenstebuiten gekeerd.

“Als je eens in dé fak geweest bent, dan ga je niet meer naar een andere fakbar,” beweert Mark. “De sfeer is hier echt uniek. Ik denk niet dat je in andere fakbars een gemeenschap hebt zoals hier. Zes kringen beconcurreren elkaar om de meest originele thema-avond te organiseren. Onze afzuip is een heel exclusief feestje waarop enkel de mensen uitgenodigd worden die minstens drie avonden per week of vijf middagen in de fak hebben doorgebracht. Zelfs oude zakken komen nog regelmatig een avondje doorzakken als ze er de mogelijkheid toe hebben.”

Free Willy: een geliefd klusjesman op pensioen

Heel de faculteit letteren staat of valt met de aanwezigheid van één man: *de Willy*. Als toezichthouder van het Erasmusegebouw en MSI herstelt Willy van Dessel de overheadprojectors en computers en onderhoudt hij de lokalen zodat de docenten optimaal les kunnen geven.

Bert Tops, student geschiedenis: «Willy is veel meer dan de huisbewaarder van de faculteit Letteren. Hij is een zeer sociaal iemand en maakt regelmatig een praatje met studenten waardoor hij de vriend is van vele studenten. Iedereen kent dan ook dé Willy.»

Veto: *Historia zou snode plannen hebben gesmeed om deze huisbewaarder te ontvoeren.*

Bert: «Inderdaad, de lolploeg van Historia, *Free Willy*, had het plan opgevat om als terroristische organisatie een van de spilfiguren van de universitaire wereld te ontvoeren. Daarom dachten zij automatisch aan Willy (*lacht*).»

URINEREN

Een andere verdienste van Willy is dat hij menig student heeft gered. Het meest spectaculaire verhaal werd ons verteld door oud-student Tom Kox die de start van het academiejaar 2001-2002 in herinnering bracht.

Tom Kox: «Bij de opening van het academiejaar stroomden de studenten talrijk naar de fakbar om hun drankcapaciteiten, die tijdens de vakantie verloren waren gegaan, opnieuw op te bouwen. De eerste avond van het academiejaar is het in de fakbar traditioneel zeer druk en worden vele liters bier geconsumeerd. Een vriend van mij nam deel aan het ritueel met alle gevolgen vandien. Na zeer veel pintjes moest hij naar het toilet, maar besloot gemakshalve buiten te urineren. Tijdens het urineren tegen de struiken viel hij echter naar voren en zo werd hij door slaap overweldigd. De volgende middag werd hij ontdekt door Willy rond een uur of één. Willy lichtte onmiddellijk de beheerders van de fakbar in om te melden dat één van de onzen gevallen was. Hiervoor zijn wij de discretie van de man eeuwig dankbaar, want het verhaal is altijd verborgen gebleven tot nu (*lacht*).»

Tarek Peeters, fakbeheerder 2001-2002: «Willy heeft altijd een prima band gehad met de studenten omdat hij een zeer *medemenselijk* iemand is. Je zag hem altijd met een glimlach in de aula verschijnen wanneer er weer eens een overheadprojector niet werkte. Soms kwam hij zelfs een pintje meedrinken in de fakbar. Daarnaast ontving hij bij het begin van het academiejaar traditioneel een aantal cadeau’s van de beheerders van de fakbar: enkele glazen, drankflessen of telefoonkaarten. Zo wensten de beheerders deze man alvast op voorhand te bedanken, of

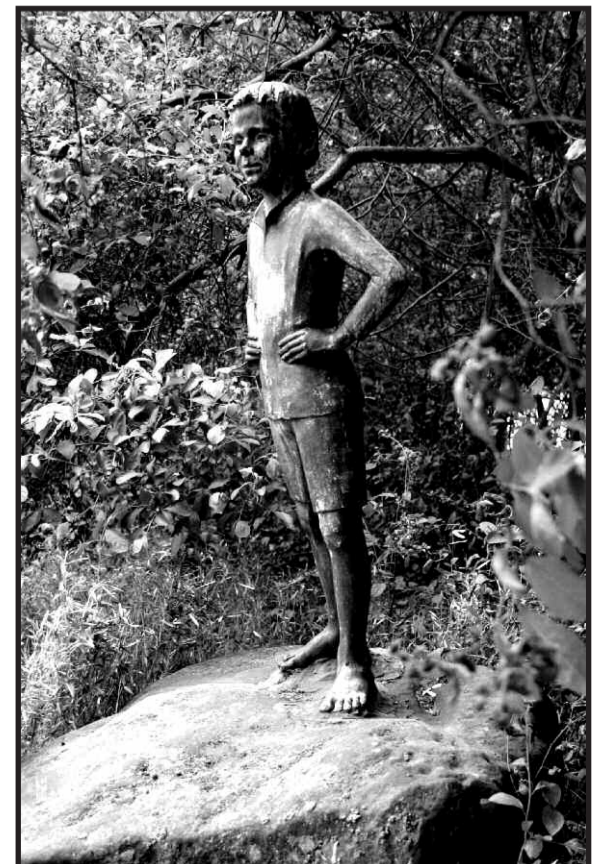
misschien om te kopen. We hebben in ieder geval altijd op de goodwill van Willy kunnen rekenen (*lacht*).»

Tom: «Een van de punten van onze toenmalige lolploeg L.A.B.N. (*Luc Appermont Bestaat Niet, red.*) was dan ook een onmiddellijk eredoctoraat voor Willy als tegemoetkoming voor al zijn heldendaden. Dat eisen we nog steeds trouwens.»

PENSIOEN

De studenten van de faculteit Letteren hebben nog maar een maand de eer en het genoegen Willy hun huisbewaarder te noemen, want in juni geeft hij er de brui aan. Diensthoofd van Campusservice Luc Kiesekoms zal deze werkracht alvast missen.

Kiesekoms: «Wij missen natuurlijk iedereen die op pensioen gaat. Willy was verantwoordelijk voor de faculteit Letteren en heeft zich altijd voor de volle honderd procent ingezet voor zijn werk. Ik ben altijd zeer tevreden geweest over hem. Hij is inderdaad een speciaal persoon en heeft een zekere naturel over zich, vandaar dat de studenten hem zo leuk vinden waarschijnlijk.»

Europese ministriële top in Londen

Wat na Bologna in 2010?

De post-Bologna-fase is één van de agendapunten van de Europese top. Wat zal er met het Europese Hoger Onderwijslandschap (European Higher Education Area - EHEA) gebeuren na 2010? Nu werd er slechts een embryonale EHEA gecreëerd die wacht op een nieuwe injectie om verder te groeien.

Bologna zorgde voor een gemeenschappelijke structuur dankzij onder andere de BaMa-hervorming. Elk land moet nu ook kwaliteitszorg garanderen, studiedruk meten via ECTS en ook het kwalificatieraamwerk heeft doorgang gevonden. Op andere vlakken is er echter nog verbetering mogelijk (zie elders op deze pagina).

Nu is het de vraag of er na Bologna een vervolg komt. Voor de post-Bologna-fase zijn er kortweg drie opties. Ofwel gebeurt er niets. Ofwel wordt deze samenwerking geformaliseerd, met een vaste structuur, een verdrag en een orgaan om dit alles te organiseren. Ofwel, en dat is de meest waarschijnlijke optie, wordt de informele samenwerking verder gezet zoals die nu bestaat met een beleidscoördinatie zonder orgaan. De huidige structuren zijn echter niet de meest efficiënte: er is enkel een secretariaat, met een roulerend voorzitterschap.

Dat voorzitterschap valt na de bijeenkomst in Londen voor twee jaar in de schoot van Vlaams Minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke. Op dat moment zit het hoger onderwijs volop in de aanloop naar de volgende Europese top, die plaatsvindt in Leuven en Louvain-La-Neuve. Hij zal dan ook een tijdens de top in Londen werkgroepen voorzitten om de besprekingen voor te bereiden over de post-Bologna-fase.

Europese kwaliteitszorg gemeten

Een groot dossier op de Europese topontmoeting, waarmee waarschijnlijk vooruitgang geboekt zal worden, is het *Quality Assurance Register*. Het is een kwaliteitsregister dat onder andere geleid wordt door de Europese studentenkoepel ESIB en de *European University Association* (EUA).

Het *Quality Assurance Register* is een lijst met accreditatie-instellingen, die instaan voor de kwaliteitscontrole van het hoger onderwijs. De instelling die de Vlaamse universiteiten onder de loep neemt, is de Nederlands-Vlaamse Accreditatie Organisatie (NVAO). De accreditatie-instellingen moeten voldoen aan Europese kwaliteitsnormen om een plaats te veroveren op de lijst. Het *Quality Assurance Register* is dus eigenlijk kwaliteitszorg van de kwaliteitszorg.

De cruciale vraag is nu of de lijst exclusief moet bestaan uit instellingen die reeds aan de Europese normen voldoen, of niet. In het westelijke deel van Europa heerst er een consensus om het *Quality Assurance Register* exclusief voor te behouden aan kwaliteitsvolle accreditatie-instellingen. Er wordt immers gevreesd dat er oneerlijke concurrentie zal komen van buitenlandse accreditatie-instellingen.

Veel geblaat, weinig wol

Veel Europese landen die deelnemen aan het Bologna-proces, hanteren een Bologna à la carte. Berispingen of controle op een lakse implementatie van de hervormingen bestaat vooralsnog niet.

Het is immers *not done* voor de deelnemende landen om de andere op de vingers te wijzen. Een instrument om de hervormingen af te dwingen bestaat niet: Bologna is afhankelijk van de vrijwillige invoering van de beloftes.

De enige vorm van controle is die in de vorm van de *stocktaking*. Deze meet in hoeverre de deelnemende landen de Bologna-doelstellingen hebben ingevoerd. Maar ook de *stocktaking* steunt op sociale controle om enig effect te hebben. Bovendien wordt deze onder andere gebaseerd op informatie die de landen zelf aanbrengen. Wie wil verdoezelen dat hij niet goed bezig is, kan dat dus.

Een positieve noot is dat de sociale dimensie — de toegankelijkheid van onderwijs voor iedereen, ongeacht de sociale of economische achtergrond — wel werd opgenomen in de *stocktaking*. Voordien werden wat betreft de sociale dimensie geen concrete maatregelen genomen. De beloftes waren vooral een lippendienst aan de studenteneisen. Nu zal de invoering van de sociale dimensie in de *stocktaking* tenminste meetbaar zijn. Het valt af te wachten of er een haan zal kraaien naar slechte resultaten.

ESIB wordt ESU

De Europese studentenkoepel *European Student Information Bureau* (ESIB) besliste vorige week op zijn *Board Meeting* in Londen om een naamsverandering te ondergaan. Voortaan zal ESIB ESU heten: *European Students' Union*. De vlag dekte de lading immers niet meer. De naam ESIB duidde op een Europees overlegplatform voor studenten. ESU daarentegen vertelt wat ESIB sinds jaren is, namelijk een koepelorganisatie voor een Europese studentenvertegenwoordiging. Sinds het Bologna-proces zijn er immers specifieke eisen verbonden aan Europese studenten, en moeten hun aanspraken dan ook collectief vertegenwoordigd worden.

(gdf)

Het Bologna-proces

Het Bologna-proces heeft als doel een Europese Hoger Onderwijsruimte te creëren. De academische diploma's worden meer op elkaar afgestemd door de BaMa-hervorming. Daarenboven worden de kwaliteitsgaranties gelijkwaardiger door het kwaliteitslabel ECTS. Ook de instellingen die voor kwaliteitszorg instaan, worden beoordeeld.

Gertie De Fraeye

Het sociale aspect van de Europese ruimte wordt echter niet over het hoofd gezien, zij het vooral dankzij de studenten. De sociale mobiliteit wordt immers bevorderd en niet alleen door het alombekende Erasmusprogramma.

Bologna werd in 1999 door de ministers van Onderwijs van 29 landen ondertekend, aan de universiteit van de gelijknamige Italiaanse stad. De streefdatum om de Europese Hoger Onderwijsruimte op poten te zetten, is het naderende 2010. Veel hervormingen werden al doorgevoerd, maar niet altijd even grondig.

Elke twee jaar is er een Europese top voor de onderwijsministers van de deelnemende landen. Deze week vindt de top plaats in Londen. Na afloop verhuist het secretariaat van het Bologna-proces naar Vlaanderen, aangezien Leuven en Louvain-La-Neuve de gaststeden zijn voor de volgende top in 2009.

Een gevolg van het Bologna-proces is dat enkele spelers op het Europese niveau veel aan belang gewonnen hebben. De Europese studentenkoepel *European Student Union* (ESU, voordien ESIB) vertegenwoordigt studenten uit 35 landen. Ook de verdediger van de belangen van de universiteiten, de *European University Association* (EUA) is een gewichtige stem in de onderhandelingen.

Voor de Leuvense student is vooral het feit dat de kandidaturen en licentiaten naar de vuilnisbak verwezen werden, en BaMa zijn weg vond naar de Europese universiteiten, de meest voelbare wijziging. Om ook de andere minder bekende maar niet minder belangrijke aspecten te implementeren aan de K.U.Leuven, werden Bologna-promotors aangeduid.

NA VLAANDEREN WOU VANDENBROUCKE HET BEGRIP

"RATIONALISERING" OOK IN EUROPA INTRODUCEREN...

WE SCHAFFEN DUS ALLE RICHTINGEN AF IN EUROPA

DIE REEDS AAN DE K.U.LEUVEN WORDEN GEGEVEN!

Bolognaruimte in wording

Kan men al spreken van een open ruimte op het vlak van hoger onderwijs binnen Europa? Moet de visie van de voorbije jaren worden herbekeken? Deze vragen beginnen zich af te tekenen naar aanleiding van de ministriële top van Londen.

An Moerenhout

Met het ondertekenen van de Bologna-verklaring verbonden ruim dertig landen er zich toe om te streven naar een open ruimte op het vlak van hoger onderwijs binnen Europa. Ondertussen werd de BaMa-structuur en het diplomasupplement ingevoerd en hebben studenten een waaier aan mogelijkheden om een jaar of langer in het buitenland te studeren. Toch zijn er nog een aantal knelpunten die verhinderen om te spreken van een volledige open ruimte.

Het meest acute probleem omvat het waarden en erkennen van een diploma dat wordt behaald in een ander land dan het vaderland. In de meeste landen worden zij niet automatisch erkend waardoor een deel van de opleiding niet wordt gevalideerd. "Hier zijn we inderdaad nog zeer ver verwijderd van het einddoel," vertelt Marie-Anne Persoons van het Vlaamse departement Onderwijs en Vorming. "Landen stellen zich vaak verdedigend op tegenover het idee om

tenlandse diploma's automatisch te erkennen. Ze vrezen dat het afbreuk zou doen aan de identiteit van hun land. Maar het is helemaal niet de bedoeling om alle diversiteit overboord te werpen, er moet ruimte zijn voor verscheidene profielen van diverse instellingen en opleidingen."

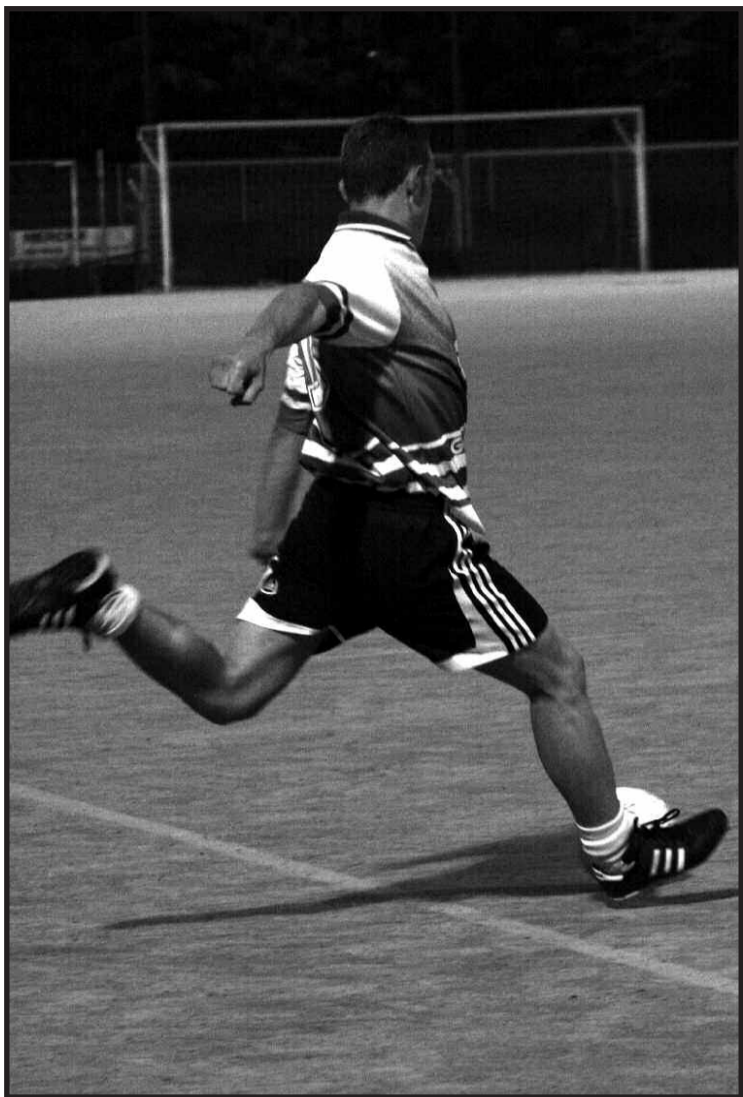
KWALIFICATIERAAMWERK

Het probleem kan worden verholpen door het uitwerken van een soort raamwerk waarin diploma's met elkaar kunnen worden vergeleken. "Het is inderdaad het opzet om de beschikbare middelen zoals een diplomasupplement en de invoering van een kwalificatieraamwerk voor het hoger onderwijs meer toe te passen," bevestigt Marie-Anne Persoons. Ludo Melis, coördinator onderwijsbeleid van de K.U.Leuven, is dezelfde mening toegedaan als Persoons, maar waarschuwt alvast voor een aantal problemen. "Een eerste pijnpunt omvat de verschillenpunten op opleidingen in functie van de domeinen. Zo combineert een student taal- en letterkunde in Vlaanderen twee talen, terwijl deze opleiding in Nederland rond één taal wordt uitgebouwd. In Duitsland combineert een student dan weer een basistaal met iets anders, zoals geschiedenis. Daarnaast kan er zich nog een probleem vormen omtrent de wensen van de overheid of van

andere groepen. Wenst een ministerie van onderwijs bijvoorbeeld leraren in dienst te nemen waarvan het de vorming niet zelf heeft verzorgd?"

Een ander knelpunt bevindt zich op vlak van de sociale dimensie. Niet alle studenten krijgen immers evenveel kansen om te studeren: armere en oudere studenten zijn ondervertegenwoordigd op universitair niveau en vrouwen zijn amper terug te vinden in het professorenkorps. Marie-Anne Persoons kan zich vinden in deze commentaar: "De sociale dimensie is inderdaad een probleem, maar voorlopig bestaan hier nog geen exacte cijfers over. Daarom moeten we nu in de eerste plaats gegevens over de sociale achtergrond van de studentenpopulatie verzamelen en deze vergelijken met de rest van de bevolking. De *Bologna Follow-up Group*, waarvan ik zelf deel uitmaak, zal de leiding van dit onderzoek op zich nemen en hiervoor een speciale werkgroep instellen."

Tot slot pleit onderwijscoördinator van de K.U.Leuven Melis voor een meer evenwichtige benadering van het hoger onderwijs. "De ministers van onderwijs richten zich te veel op de economische dimensie waardoor er te weinig aandacht wordt besteed aan vorming. Binnen het hoger onderwijs moet er tevens ruimte zijn voor het kritische, het maatschappelijke engagement, de verantwoordelijkheid van de burger en cultuur."

Finaledag Interfacultaire Beker

(Foto's: Kris Vanelderen)

FINALEDAG IFB-TORNOOI

Arm Apolloon

Woensdagavond vond de finaledag van de Interfacultaire Beker (IFB) plaats aan het Sportkot. In volleybal, basketbal, zaalvoetbal en veldvoetbal hebben mannen- en vrouwenploegen elkaar bekampt gedurende een heel academiejaar in poules en finalerondes, maar pas afgelopen woensdag werd bepaald wie met de grootste eer ging lopen.

Ken Lambeets

Hoewel het de hele dag had geregend en het koud was, hielden de weergoden zich gedeisd tijdens de voetbalmatches op het kunstgras. Bij de heren vernederden de residenten van Holleberg de grote favoriet Apolloon met zware 6-1 cijfers. Datzelfde Apolloon kwam niet met genoeg speelsters opdagen voor de vrouwenfinale. Er werd dan beslist een match met de aanwezigen te spelen, die gewonnen werd door Apolloon. Wie echter aanspraak mag maken op de titel, is nog niet duidelijk.

INDOOR

De sporten die indoor dienden te worden afgehaspeld, veranderden voor deze finaledag van decor. De moderne KHL-sporthal, vanuit het centrum van Leuven moeilijk te bereiken — 't is ver en bergop — werd ingeruild voor de KBC-hal. Daarbovenop werden de finalematches dit jaar bijlange niet allemaal door kringen met een sportieve reputatie gespeeld. Een kring als Katechetika wist voor dit niet alledaagse gebeuren — Katechetika speelt niet elke dag de IFB-finale — veel supporters op de been te brengen waardoor de sfeer in de sporthal opperbst was.

Ekonomika bleek een maat te sterk in het vrouwenvolleybal: met zware 3-0 cijfers werd Wina naar huis gestuurd. De jongens van de residentie Thomas Morus zorgden tegelijkertijd voor een kater van formaat voor Apolloon in de volleybal heren. Met overgave werd Apolloon in de pan gehakt. Einduitslag 3-0, waardoor de sportkotters dit jaar op geen

enkele titel aanspraak konden maken.

BOOSDOENER

VRG was duidelijk de betere in de vrouwelijke basketbalfinale. Ze wonnen met 58-30 van Medica. Heel wat spannender ging het eraan toe bij de heren. Het Pauscollege, dat in een niet zo ver verleden in de IFB-competities nog samen met Politika uitkwam, won zeer nipt van zijn vroegere strijdmakker. Het sympathieke Katechetika wist de aanmoedigingskreten van zijn supporters niet om te toveren in een klinkende overwinning in het zaalvoetbal bij de dames. Wina was de boosdoener van dienst. In de herenfinale basketbal trok Medica — met weer Wina als tegenstander — aan het langste eind.

Daarna verplaatste iedereen zich naar het kunstgras. Tijdens de prijsuitreiking werden de winnaars beloond en de verliezers getroost. Om deze laatsten niet zonder lege handen naar huis te sturen, verdeelde LOKO Sport nog een gratis vat onder de aanwezigen.

De uitslagen

Veldvoetbal heren
Holleberg - Apolloon: 6-1
 Veldvoetbal dames
 Medica - Apolloon: 3-7
 Volleybal dames
Ekonomika - Wina: 3-0
 Volleybal heren
Thomas Morus - Apolloon: 3-0
 Basketbal dames
VRG - Medica: 58-30
 Basketbal heren
Pauscollege - Politika: 49-46
 Zaalvoetbal dames
 Katechetika - **Wina**: 3-9
 Zaalvoetbal heren
 Wina - **Medica**: 3-7

Thesistijd • Thesistijd • Thesistijd

Laatstejaarsstudenten vinden hun medestanders in de landbouwers: beiden zijn dankbaar dat er uiteindelijk regen valt, nadat het vroegtijdig en langdurig begon te zomeren in België. Vele studenten brengen ganse dagen door in de bibliotheek of achter de computer om de laatste hand te leggen aan hun thesis. Daardoor kunnen ze niet van het mooie weer genieten en klinkt de roep naar vrijheid eens zo luid. De laatste loodjes wegen het zwaarst, dat weet iedereen, vandaar dat we alle — aan een thesis zwoegende — laatstejaars een hart onder de riem willen steken met een middelpunt over thesissen. Daarom laten we studenten aan het woord die hun thesis succesvol hebben afgerond en er nog vol enthousiasme over kunnen napraten ook. Tegelijkertijd willen we ode brengen aan de thesis. Vanaf volgend jaar bestaat de thesis immers niet meer, want wordt ze vervangen door de masterproef. Niemand lijkt er rouwig om te zijn. Toch gunnen wij de thesis een waardig afscheid in een sfeer van sereniteit en respect. Door een retrospectieve en een vooruitblik hopen we de thesis met de nodige luister ten grave te dragen.

“Ik vond geen proefpersonen”

Niels Schepers, licentiaat Lichamelijke Opvoeding, bleef nadat zijn thesis ‘Tijdrennen in het wielrennen: nuchter of niet’ af was, op zijn honger zitten. Bedoeling van de verhandeling was om te onderzoeken of een wielertijdrit het best wordt afgelegd op een volle of lege maag. “Er waren amper verschillen te merken.”

“We lieten twaalf amateur-renners een rijdrit van één uur afleggen. Daarbij keken we of de inname van koolhydraatrijk voedsel en drank tijdens de rit invloed hadden op de prestaties. Deze resultaten vergeleken we dan met de resultaten van ritten die zij reden op een nuchtere maag,” verduidelijkt Niels. Maar uit het onderzoek kwamen weinig of geen bevindingen naar voren. Niels: “Er waren amper verschillen te merken. Dat is niet zo vreemd, want de proeven duurden maar één uur. Indien die langer waren geweest, dan zagen de uitslagen er wellicht anders uit.”

“Ik bleef dus op mijn honger zitten, want er kwamen weinig significante resultaten uit de bus.” Maar helemaal zonder resultaat was de thesis niet. Want door aan te tonen dat er over een tijdrit van één uur niet gegeten of gedronken moet worden, wint de renner tijd. “Dat is cruciaal in een tijdrit, althans wat het amateurniveau betreft,” merkt Niels op.

“Ik heb mijn onderzoek verricht samen met twee andere studenten. Zij deden dezelfde testen, maar in plaats van koolhydraatrijke supplementen te geven, moesten de renners W-Cup innemen (*W-Cup is een sportdrank die zichzelf promoot als ‘winning nutrition’ en dat wielploeg Predictor-Lotto sponsort, red.*). Men beweert, op de site bijvoorbeeld, dat het drankje de verzuring in het lichaam langer uitstelt waardoor de renners beter presteren. We hebben dat getest, maar er werd geen enkel resultaat gevonden. Dat is begrijpelijk, want het is voor een sportdrank onmogelijk om effectief de ph-waarde van een lichaam te beïnvloeden. Dat was dus een interessant gedeelte van het onderzoek.”

INSPANNINGSFYSIOLOGIE

Veto: Had men vanuit de sportwereld interesse voor je thesis?

Niels: «Vanuit die hoek heb ik niets gehoord. Nu zijn er wel een aantal thesissen die opnieuw onderzoek voeren rond hetzelfde thema, maar bij onze tijdritten voegen ze spurts toe. Die studenten hebben mij wel gecontacteerd om verder te kunnen bouwen op mijn bevindingen.»

Veto: Waarom koos je voor dit onderzoek?

Niels: «Ik was zeer geïnteresseerd in alle activiteiten van het labo inspanningsfysiologie, zeker wat betreft het verbeteren van sportprestaties of trainingen op legale wijze — want tegenwoordig durft het tegenovergestelde al eens gebeuren. Zeker in het wielrennen is dat zeer omstreven, kijk maar naar de laatste weken (*Verwijzend naar de dopingperikelen rond Ivan Basso en Jan Ullrich in de dopingzaak Fuentes, red.*).»

«Maar nu ben ik daar minder specifiek mee bezig. Ik zou wel graag in dezelfde lijn verder gaan, maar er bestaat geen voortgezette opleiding die aan mijn interesse tegemoetkomt. Momenteel ben ik bezig met de aggregaatsopleiding om les te mogen geven in de sportwereld. Daarnaast heb ik een diploma bedrijfs-economie op zak om eventueel iets te gaan doen in het sportbeleid. Zoals overall, moet je ook daar geluk hebben om ergens binnen te geraken. Welke functie ik precies ga uitoefenen, daar ben ik nog niet uit.»

Veto: Hoe zou je de thesis opnieuw doen?

Niels: «Mocht ik de kans opnieuw krijgen, ik zou trachten een grotere proefgroep samen te stellen. Maar dat is zeer moeilijk, omdat tegenover de inspanningen die de proefpersonen leveren meestal geen vergoeding staat. Eigenlijk was dat nog het moeilijkste onderdeel van mijn thesis: proefpersonen vinden.»

(mg)

Lippens bestrijdt fraude

Iedereen kent Maurice ‘graaf’ Lippens als de huidige voorzitter van bank en verzekeraar Fortis. De naar hem genoemde code omvat een aantal gedragsregels waaraan een bedrijf zich moet houden om fraude en corruptie binnen het bedrijf te vermijden. Jan Tyrions, licentiaat Toegepaste Economische Wetenschappen, onderzocht waarom bedrijven deze code wilden toepassen en of ze ook daadwerkelijk werd toegepast.

Veto: Is er veel reactie gekomen op je thesis?

Jan Tyrions: «Op het moment dat ik mijn thesis schreef, was het een brandend actueel thema, nu is de Lippenscode al wat uit de aandacht verdwenen. De code werd in januari ingevoerd en de daaropvolgende maanden heb ik trachten na te gaan in welke mate de bedrijven toepasten wat ze hadden beloofd. Ik ben achteraf zelfs een keertje opgebeld door een krant toen ik op vakantie in Kroatië was, al heb daar ik achteraf niets meer van gehoord. Voor journalisten is die periode komkommertijd, dus er is wel kans dat er aandacht aan je thesis wordt besteed. Omdat er geen mensen worden opgeleid in deze thematiek en bedrijven zich dienen te conformeren met de Lippenscode, had ik wel gemakkelijk werk kunnen vinden in die lijn. Maar ik heb ervoor gekozen nog een jaartje verder te studeren in Louvain-La-Neuve: een master in Managing Innovative Organisations.»

Veto: Wat is eigenlijk de maatschappelijke relevantie van de Lippenscode?

Jan: «In het buitenland waren er verschillende vrijwillige of opgelegde codes voor bedrijven opgesteld om fraude te bestrijden. België kon niet achterblijven. Als de bedrijven zelf niet het initiatief zouden hebben genomen, liepen ze het risico dat er vanuit de overheid een code opgelegd zou worden. Om dat te vermijden, werd er een vrijwillige code geformuleerd voor bedrijven. Het uitgangspunt van de code stelt dat de code niet in al haar aspecten toegepast moet worden, een bedrijf kan er bepaalde zaken uitpikken naar eigen goeddunken, maar alles wat je doet moet op de website van het bedrijf geafficheerd staan. Dat maakte mijn werk een stuk gemakkelijker. Ik kon mijn volledige onderzoek achter de computer uitvoeren.»

Welke gedragsregels bevat de Lippenscode?

Jan: «De code bevat acht grote stelregels onderverdeeld in een aantal kleinere. Als je al deze regels toepast, zou er minder fraude binnen het bedrijf optreden. Althans dat is de theorie. Het gaat om regels zoals: de voorzitter

van de raad van bestuur van een bedrijf mag slechts voor maximum vier jaar verkozen worden en de voorzitter van de raad van bestuur mag niet dezelfde persoon zijn als de CEO (*Chief Executive Officer, red.*). Deze regels zorgen ervoor dat een soort checks and balances worden ingesteld, zodat er voldoende controle is op de verschillende geledingen van een bedrijf.»

Veto: Hoe ben je op de Lippenscode als thesisonderwerp gekomen?

«Ik ben niet aan het onderwerp begonnen vanuit een levenslange passie voor Lippens, integendeel. Ik wilde graag een thesis schrijven niet louter vanuit een economisch standpunt, maar vanuit een ruimer perspectief. Zo ben ik uiteindelijk bij een filosoof terechtgekomen als promotor en bij een titel als ‘De Lippenscode: filosofische onderbouw en een eerste evaluatie.’ Het meeste interessante deel vond ik dan ook de achterliggende filosofische motieven, het antwoord zoeken op de vraag: wat drijft bedrijven om de lippenscode in te voeren. In mijn zoektocht ben ik wel enkele illusies armer geworden. Bedrijven doen het enkel en alleen omwille van het publiek, omdat de publieke opinie erom vraagt. In een bedrijf draait alles om geld, ieder ander motief is daar aan ondergeschikt. Ik heb theorieën als de speltheorie gebruikt om het gedrag van bedrijven te verklaren. Geen enkel bedrijf wil als eerste investeringen doen. Minder dan de helft van de onderzochte bedrijven heeft de Lippenscode ingevoerd. Het is eigenlijk jammer dat consumenten niet beseffen hoeveel invloed ze hebben op bedrijven. Slechts 10 à 15 procent van de consumenten is voldoende om de houding van een bedrijf te veranderen. Consumenten denken vaak dat het op voorhand een verloren zaak is, dat bedrijven hun strategieën niet gaan veranderen omwille van wat een consument ervan denkt. Toch blijkt het een krachtig signaal als consumenten bepaalde producten niet aankopen uit protest, een signaal dat bedrijven niet zomaar naast zich neerleggen.»

(idw)

Britney Spears in boekvorm

Britney Spears lijkt er de laatste tijd een sport van te maken om ten minste wekelijks in de media te verschijnen. Ons kan ze moeilijk inspireren, maar blijkbaar slaagt ze er wel in om andere studenten te stimuleren haar tot hun thesisonderwerp te bombarderen.

Hanne Vansant: «Oorspronkelijk zou ik mijn eindwerk helemaal niet aan Britney wijden. Professor Keith Roe, mijn uiteindelijke promotor en docent van het vak communicatie-sociologie, gaf echter zo geestdriftig les dat hij me kon overtuigen om van thesisonderwerp te veranderen en me te verdiepen in de invloed van Britney Spears op tienermeisjes.»

«Ik begon met veel enthousiasme aan een literatuurstudie. Artikels vond ik vooral over Amerikaanse onderzoeken. Over Britney zelf werd weinig geschreven, maar Madonna bleek wel een gegeerd onderwerp voor verschillende wetenschappers. Het begin van haar carrière verschilde weinig van de opgang die Britney nu kent. In de jaren tachtig was Madonna ook niet meer dan een opkomend zangeresje dat op minstens evenveel kritiek als bewondering kon rekenen.»

«Na een goede start viel ik halverwege het academiejaar even stil. Pas in de paasvakantie, toen ik voor mezelf helemaal had uitgemaakt wat ik echt wilde onderzoeken en aantonen, heb ik een tweede versnelling ingeschakeld. Ik wilde vertrekken vanuit een kwalitatieve studie en op die manier een aanzet geven voor meer onderzoek in België. Mijn stelling was dat meisjes in hun tienerjaren heel actief omgaan met wat ze voorgeschoteld krijgen door de media, in tegenstelling tot wat veel populaire auteurs aanhangen, namelijk dat jongeren slechts passief overnemen wat op radio of tv komt. De conclusie van mijn onderzoek weerlegde deze laatste stelling. Ik beweer niet dat jongeren niet beïnvloed worden door wat de media hen aanbiedt, maar ze mogen niet onderschat worden in hun capaciteit om dubbelzinnige mediaboodschappen — zoals popsterren die in hun videoclippen spotten met het beeld dat van hen in de media wordt opgehangen — te interpreteren en te plaatsen in hun leven.»

«Uren en dagen na elkaar heb ik videoclips van Britney ontleed. Scène per scène, op zoek naar symboliek, naar het beeld van de vrouw dat werd opgehangen, naar zelfspot. De

inhoudsanalyse van clips was zowel kwalitatief als kwantitatief. Onvermijdelijk sloop daar de statistiek in mijn thesis. Daarna strikte ik een paar tieners voor focusgroeps gesprekken. Ik liet hen videoclips bekijken, legde een vragenlijst voor en liet ze vertellen over Britney en haar liedjes. Hun gedrag en reflectie over het popidool bevestigden mijn hypothese dat jongeren meer doen dan het louter opsorpen van mediaboodschappen.»

MAATSCHAPPELIJK RELEVANT

«De avond voor mijn eindwerk ingeleverd moest worden, was ik nog behoorlijk ongerust of mijn gedachtegang helder genoeg was. Mijn vrees bleek ongegrond, want in juni kreeg ik een mooie 17 voor mijn werk. Meteen de aanleiding om mee te dingen naar de prijs voor de meest maatschappelijk relevante thesis, die elk jaar wordt uitgereikt door onze faculteit. Daarvoor moest ik van het werk een samenvatting maken waarin de relevantie duidelijk naar voren kwam. Ik wilde aantonen dat Britney, ondanks dat ze door velen verguisd wordt, veel meer invloed heeft dan mensen denken. Het feit dat jongeren voortdurend over haar spreken en dat ze overal op radio, tv en in boekjes verschijnt, bewijst dat zij wel degelijk — willen of niet — een betekenis heeft in onze maatschappij.»

«De prijs heb ik niet gewonnen, maar via via belandde de samenvatting op de redactie van de Standaard Uitgeverij. Eén van de uitgeverij van de Uitgeverij contacteerde me met de vraag of ik het zag zitten om mijn eindwerk in boekvorm te gieten. Uiteraard. Ik ben nu bezig met de herwerking van mijn teksten, die niet meer in een streng wetenschappelijke taal moeten opgesteld zijn. Het boek zal ook niet over de gevalstudie Britney gaan, maar wel over het sterrendom in het algemeen en haar invloed op tienermeisjes. De invalshoek wordt anders. Ik wil opvoeders én ook het brede publiek de ogen openen, hen duidelijk maken dat populaire cultuur niet noodzakelijk negatief hoeft te zijn en hun bezorgdheid wegnemen. Het is echt nog niet zo slecht gesteld met de jeugd.»

(evu)

Colofon: Ilse De Witte, Maarten Goethals, Robby Vangeel & Eline Vanuytrecht

Foto's: Jozefien Van Beek & archief

Discussieer mee op veto.be/forum

Van thesis naar masterproef

Vanaf volgend academiejaar gaan de eerste masteropleidingen van start. Wie wil slagen, moet een masterproef schrijven. Die vervangt in de nieuwe BaMastructuur de thesis.

Wie zijn licenties wou afmaken in de vroegere onderwijsstructuur, moest een thesis schrijven van ettelijke bladzijden. De student zocht tijdens het eerste jaar van de tweede cyclus — de zogenaamde eerste licentie — zijn onderwerp, informeerde zich terdege en begon in zijn tweede licentie te schrijven. Wanneer de examens eraan kwamen, stopte hij zijn thesisbezigheden. Tijdens het laatste semester van de licenties gierde de adrenaline door de aderen, want de deadline was nakende en de vraag of de eerste zittijd gehaald zou worden, klonk steeds luider.

Sommige opleidingen bleven in het verleden gespaard van thesispraktijken. Rechten en Geneeskunde kenden in het oude systeem geen louter schriftelijk eindwerk, het accent lag eerder op de stage en het stageverslag. Dat maakt van de masterproef een nieuw gegeven voor die opleidingen. Met de BaMahervormingen, die in 2004 in Vlaanderen werden geïmplementeerd, is ervoor geopteerd elke masteropleiding af te ronden met een masterproef, al dan niet inclusief geïntegreerde stage.

Dat laatste werd vastgelegd in het decreet betreffende de herstructurering van het Hoger Onderwijs, beter bekend als hét structuurdecreet. Een masterproef wordt omschreven als een "werkstuk waarmee een masteropleiding wordt afgerond. [...] Het werkstuk weerspiegelt de algemeen kritisch-reflectorende ingesteldheid van de student". Dit betekent dat een student onderzoeksvragen kan stellen, op een kritische manier informatie verzamelen en tenslotte deze gebruik-

ken bij het formuleren van een antwoord. Een schriftelijk rapport maakt daarbij steeds deel uit van de proef.

Het decreet bepaalde daarnaast dat de masterproef gelijk is aan ten minste één vijfde van het totaal aantal studiepunten van het opleidingsprogramma met een minimum van vijftien en een maximum van dertig studiepunten. Het is daardoor onmogelijk je masterdiploma te behalen zonder geslaagd te zijn voor de proef.

De masterproef neemt als component in het curriculum een belangrijke plaats in. Het is daarnaast ook het sluitstuk van een academische carrière. Daar waar in bepaalde opleidingen de tijd om te werken aan de masterproef verkort is — één masterjaar in plaats van twee licentiejaar — kan je de vraag stellen of het geleverde werk evenredig is met het gewicht van de proef in de ganse opleiding. En daarbij bestaat de vrees dat dit alles leidt tot kwaliteitsverlies van de afgeleverde werkjes.

SMALEND

Een bijkomend punt van discussie is de relatie tussen de bachelor- en de masterproef. Die duidelijk definiëren is in de praktijk nu nog niet mogelijk. Het belang van een bachelorproef wordt steeds belangrijker. In vele bacheloropleidingen is het gebruik ervan toegenomen, maar weet men nog niet welke implicaties dat heeft naar de masters toe. In tegenstelling tot de masterproef is een bachelorproef niet decretaal verplicht.

Nu al wordt vaak smalend beweerd dat de bachelorproef het eerste hoofdstuk vormt van de masterproef het jaar daarop. Een te sterke koppeling tussen beide brengt de onafhankelijkheid en finaliteit van de bacheloropleiding in het gedrang. Want in principe staat deze los van het masterjaar en moet een student met diploma onmiddellijk inzetbaar zijn op de arbeidsmarkt.

(mg)

Thesis in de aanbieding

Op zoek naar een interessant en maatschappelijk relevant thesisonderwerp? Neem een kijkje op de website van de Wetenschapswinkel. Via deze bemiddelingsdienst komen non-profitorganisaties zonder geld (en zonder mensen om zelf onderzoek te doen) in contact met thesisstudenten en promotoren die hen willen begeleiden. Het is een Vlaams netwerk dat alle universiteiten bestrijkt. In Leuven is het project pas vorig jaar van start gegaan. Vooralsnog zijn er hier geen deelnemers. In de rest van het netwerk zijn er tot een zestigtal theses per jaar.

De Vlaamse databank herbergt momenteel een honderdvijftigtal thesisonderwerpen, vooral voor de humane wetenschappen. Deelname is gratis voor de non-profitorganisatie. Dat kan een minderheidsgroepering, belangengroep of lokale actiegroep zijn. De student van zijn kant krijgt de kans een thesis te schrijven die maatschappelijk relevant is en waarvan de onderzoeksresultaten daadwerkelijk zullen worden gebruikt. Bovendien biedt dit project een enorme troef voor studenten die na hun studies in de non-profitsector willen terecht komen. Let wel: een dergelijke thesis vergt meer werk dan gebruikelijk. Er moet niet alleen overleg gebeuren met de promotor, maar ook met de opdrachtgever.

In eerste instantie probeert de Wetenschapswinkel proffen warm te maken voor de onderhevige onderwerpen: welke thesisonderwerpen zouden ze in hun eigen lijsten willen opnemen? Het heeft geen zin voorstellen

aan te bieden waar proffen niet aan willen meewerken. De student blijft wel vrij in de keuze van promotor en kan indien gewenst zelf op zoek gaan naar een alternatieve promotor.

Kandidaat-opdrachtgevers worden voorafgaandelijk gescreend: is het wel zo dat ze zelf onvoldoende middelen hebben? Er wordt ook over gewaakt dat studenten niet gebruikt worden als 'een stagiair die wel even orde kan scheppen in de bibliotheek'. Als het de organisatie louter om een extra werkracht te doen is, moet ze geen thesisstudent, maar een jobstudent aantrekken. Tenslotte gaat het om wetenschappelijk onderzoek, zoniet wordt er immers ook geen promotor bereid gevonden om mee te werken.

De vraag komt vooral vanuit de socio-culturele sector: de Stichting Lezen, de Fietzersbond, allochtonenorganisaties. In de pers werd bericht over de samenwerking met Sensoa in verband met seksualiteit van holebi's.

Bij interesse kan de student de gegevens van de non-profitorganisatie opvragen voor een eerste contact. Vervolgens kan hij er een optie op nemen en de promotor contacteren, dan wel een andere promotor zoeken. Als dat meevalt, gaan de verschillende partijen samenwerken om een aantal afspraken te maken. "De non-profitorganisaties willen natuurlijk liefst zo snel mogelijk resultaat; wij proberen dat dan wat in te passen in de academische kalender," luidt het bij de wetenschapswinkel.

kuleuven.be/wetenschapswinkel
(rvg)

EEN CONTRADICTIO IN TERMINIS

Pop-poll voor archiefstukken

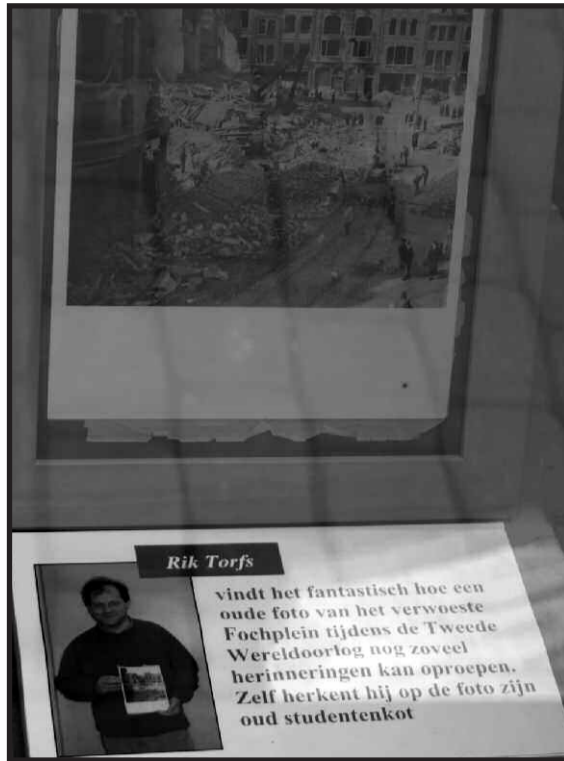
Wie de besognes van Louis Tobback een beetje kent, weet dat de Leuvense burgemeester steeds een prioriteit heeft gemaakt van *city marketing*. Definitief komaf maken met het imago van een ingeslapen provinciestadje, en Leuven verder doen opstoten in de vaart der cultureel betekenisvolle steden: daar wil Tobback tijdens zijn laatste ambtsjaren werk van maken. Zelfs een compleet onhippe dienst als het Stadsarchief moet daarbij een handje toesteken.

Jens van de Maele

De media- en publieksaandacht waarop de voorbije *Monumentenstrijd* kon rekenen, was veel groter dan de organisatoren ooit durfden hopen. Sindsdien weet iedereen dat Borgloon de trotse bezitter is van een stoomstroofabriek en heeft de Genste universiteit eindelijk sponsors gevonden om haar noodlijdende Boekentoren te restaureren. Van Leuvense monumenten was echter geen spoor te bekennen in het Canvas-programma en misschien heeft dat wat gewrongen bij het stadsbestuur: een evenement als *Monumentenstrijd* is immers een prima gelegenheid om wat aan stadspromotie te doen. Met de Sint-Jakobskerk — een soort gotische duiventil — zou Leuven zelfs een waardige kandidaat hebben gehad om mee te dingen in de populariteitspoll. Maar niet dus.

Ter compensatie heeft het Stadsarchief een alternatief wedstrijdje op poten gezet, onder de vlotbekkende titel *Leuven Gecollectieerd*. Het vertrekpunt zijn de verzamelingen van twee Leuvense geschiedenisfreaks, Eugène Sprengers en Rik Uytterhoeven, die het archief onlangs op de kop hebben getikt. Sprengers en Uytterhoeven bewaarden tot vlak voor hun dood talloze voorwerpen, boeken, prentkaarten en foto's

uit het (voor)oorlogse Leuven: stuk voor stuk artefacten met een grote cultuurhistorische waarde. Aan twintig "bekende Leuvenaars" — lees: mensen die in Leuven wonen of werken — werd gevraagd om een "favoriet" object uit de verzamelin-

(foto Jens van de Maele)

gen te kiezen, en tot 18 mei staan deze keuzes uitgesteld in de etalages van zeven handelszaken van de binnenstad. In de winkels is een stemkaart beschikbaar, waarop je je "persoonlijke top vijf" van archiefstukken kan neerpenen. Als je dat deponereert in de Tweebronnen-bibliotheek, maak je kans op een prijs.

EXCLUSIEF

Zo heeft Rik Torfs een foto uit 1944 uitgekozen, met daarop een gebombardeerd Fochplein — waar Torfs nog op kot heeft gezeten. Wie de foto ook wil zien, wendt zich naar slagerij Rondau in de Parijsstraat, waar hij een plaats heeft gekregen temidden van de vleeshompen. Mark Eyskens prijst dan weer een affiche aan uit de andere Wereldoorlog, waarop een brandende Universiteitshal is afgebeeld. In overeenstemming met Eyskens' modebewuste geest, hangt de affiche achter het uitstalraam van klerenwinkel Portobello op de Bondgenotenlaan.

Ongemeen leuk allemaal, maar het blijft een mysterie wat nu precies het doel is van *Leuven Gecollectieerd*. Archiefstukken beter bekend maken bij het grote publiek? Historisch bewustzijn aanscherpen? De gevoeligheid voor "erfgoed" — hét magische woord in de hedendaagse cultuursector — doen vergroten? Dat is allemaal mogelijk en het zijn best nobele intenties, maar het lijkt ook hopeloos bij de haren getrokken. Voor het begeleidende (en behoorlijk nietszeggende) foldertje van het project moet je bijvoorbeeld één euro betalen: wie doet dat nu? We zwijgen nog over de hoofdprijs die wordt verloot onder twintig stemkaartindieners: zij krijgen een exclusieve rondleiding in het stadsarchief. Het moet zijn dat de culturele uitstraling van een stad dàar begint.

ELKE WOENSDAG EEN WOENSDAG
BIJ BRAAKLAND

"Een beetje inteelt"

Braakland/ZheBuilding (BZB) serveert muziektheater van de bovenste plank. Maar soms wordt die muziek zó eigenwijs dat ze zelf de hoofdrol opeist en schudt ze het theater vakkundig van zich af.

Simon Horsten

Vorig jaar stak BZB van wal met De Woensdagen: elke maand trad een muziekgroep op in de kleine Machinehal — het café van de Molens Van Orshoven, waar Braakland gevestigd is. Dit jaar wordt het tempo opgedreven: zes weken lang een concert of dubbelconcert op woensdag.

PINTJES

Adriaan Van Aken, één van de creatieve breinen bij BZB, geeft uitleg bij de tweede reeks van De Woensdagen: "Eigenlijk is het zelfs al de derde reeks: vroeger waren er sporadisch concerten na een toneelvoorstelling, al was dat niet onder de naam De Woensdagen. Maar het publiek bleek na een portie muziektheater al genoeg te verwerken te hebben en de muziek kreeg niet de volle aandacht. Daarom besloten we los van de voorstellingen muziek te brengen in de Machinehal. Nu gaan we verder door elke week een concert te plannen, dat is duidelijker voor het publiek en makkelijker om publiciteit voor te maken dan zo'n maandelijks concert. Trouwens, we hebben hier zo'n goeie plek (*een oud industrieel terrein aan de Vaart, red.*), dat we het bijna verplicht zijn die toch minstens één keer in de week te benutten."

«De groepen die komen optreden zijn meestal direct gelieerd aan ons gezelschap: vaak speelt een muzikant of acteur van BZB erin mee, of kennen onze muzikanten de groepen die te gast zijn. We zijn heel open wat muziekgenres betreft, maar het moet wel van ons blijven, we willen ons als BZB met de muziek kunnen identificeren. Vandaar dat het zowat allemaal bevriende groepen zijn. Het is een beetje inteelt, maar dat vinden we niet erg.

Het is gekozen inteelt.»

«Voor de muzikanten en ook voor ons zijn De Woensdagen — naast een avondje fijne muziek — ook ontmoetingsplekken: veel muzikanten komen naar hun collega's kijken en leren elkaar hier beter kennen. BZB is volgens mij ook nogal aantrekkelijk om te komen spelen omdat we wel sympathiek overkomen — met onze krijtborden, dramaturge Els die fantastisch kookt en de gekleurde lampjes die op de binnenkoer hangen — maar toch professioneel zijn: het materiaal is technisch in orde, er kan zelfs worden opgenomen, en de pintjes staan altijd koud. Die combinatie trekt wel wat groepen aan.»

TOILETPAPIER

De eerste Woensdag, vorige week, trok nochtans niet erg veel publiek aan: bij aanvangsuur was er ongeveer zeven man aanwezig, onder wie drie muzikanten van *Boktor*, de eerste groep die ging optreden, en vier van *The Hickey Underworld*, de tweede groep van de avond. Een halfuur later, toen er zich toch een aantal toeschouwers verzameld hadden voor het kleine maar volgestouwde podium, sloegen de bands de eerste snaren aan. En het moet gezegd: ze lieten de tegenvallende opkomst niet aan hun hart komen. Vooral *Boktor* kon ons bekoren: de drummer, gitarist en bassist verkenden de grenzen van harmonie en disharmonie zonder uit hun rol van entertainer te vallen. *The Hickey Underworld*, de winnaars van Humo's Rock Rally 2006, speelden meer onbezonnen en richtten hun pijlen op de trommelvliezen van de aanwezigen. Zelfs de zanger/gitarist van de groep liet zich achteraf ontvallen dat het "toch wat luid was". Maar niet getreurd: als je toiletpapier in de oren steekt (zoals regisseur Stijn Devillé deed), kan je je woensdagavond niet beter invullen dan naar de Molens Van Orshoven te trekken. Er staan nog mooie verrassingen op het programma.

Meer informatie over De Woensdagen en BZB: www.inbreek.be

CREATIVE COMMONS: WAT VETO EN
SCORPIO VERBINDT

Gratis verkoopt goed

Sinds de komst van het internet lijkt het traditionele auteursrecht onder vuur te liggen: peperdure softwarepakketten en gloednieuwe filmreleases worden gretig gedownload door jan en alleman. De *Creative Commons License* voorziet daarom in een nieuwe vorm van auteursrecht, aangepast aan de noden van de internetgeneratie. Een belangrijke exponent van deze nieuwe trend is het Radio Scorpio-programma *Netwaves*, dat uitsluitend CC-muziek uitzendt.

Toon Van Hal & Robby Vangeel

Tot voor kort werd elke vorm van kunst of kennis nog aan de man gebracht op een materiële drager — voor de uitgever een essentieel onderdeel van de winst én een rem op ongecontroleerde verspreiding. De nieuwe *sharing economy*, die met het internet is ontstaan, heeft die dragers volstrekt overbodig gemaakt. Wikipedia, YouTube, MySpace, Flickr en Open Office verspreiden op grote schaal intellectuele producten — legaal en zonder tussenkomst van een uitgever. De gebruiker heeft intussen ook de taken van de uitgever overgenomen: hij drukt zijn appreciatie uit middels een *rating* en schept orde in de chaos door het toekennen van *tags*.

De zogenaamde *Creative Commons License* wil tegemoet komen aan deze nieuwe economische realiteit. Als wetenschapper, journalist, softwareontwikkelaar of artiest kun je je creaties gratis laten verspreiden — zónder daarbij je intellectuele rechten te verliezen. De licentie maakt auteursvermelding wettelijk afdwingbaar en ontzegt commerciële organisaties het gratis gebruik van het werk in kwestie. Het klassieke "alle rechten voorbehouden" wordt hierdoor "enkele rechten voorbehouden".

Ook in Leuven vindt men stilaan de

weg naar deze eigentijdse vorm van auteursrecht. De K.U.Leuven-doctoraten worden inmiddels digitaal gepubliceerd onder een *Creative Commons*-licentie, en ook de inhoud van *Veto* wordt op deze manier beschermd.

In de muziekwereld zijn de *Creative Commons* eveneens aan hun opmars begonnen. Elke artiest krijgt de mogelijkheid zijn muziek gratis (maar beschermd) aan te bieden op het internet — hetzij in een overzichtelijke vergaarbak à la *MySpace*, hetzij bij één van de vele 'netlabels'. Net zoals de reguliere platenlabels hebben netlabels een eigen muzikaal profiel en maken ze promotie voor hun artiesten. Die zien weliswaar geen cent, maar hun muziek wordt wel wereldwijd verspreid.

ORIGINEEL

"Het gros van de traditionele muzieklabels blijft in dezelfde vijver van de *mainstream*-muziek vissen. Voor écht origineel werk kijk je best eens bij de netlabels, waar muzikanten nog voluit hun ding kunnen doen," aldus Jan Lagrain, drijvende kracht achter het Radio Scorpio-programma *Netwaves*.

Sinds begin dit jaar organiseert *Netwaves* in de foyer van het Depot gratis concertjes met een focus op elektronische muziek. In februari werd 'laptopartiest' Qui-oui in die context door het Depot opgepikt om het voorprogramma van Coldcut te verzorgen. Binnen twee weken speelt 65daysofstatic in STUK, waar de Gentse netlabelband Transit het voorprogramma voor zijn rekening neemt. Twee levende bewijzen voor het groeiende succes van deze nieuwe distributiekanaalen.

Op 25 mei gaat in het Depot de volgende editie door van 'Netwaves-Live' creativecommons.org radioscorpio.com/netwaves

VAN 'T VAT (5): DE DRY COPPEN

Ga eens op café met een goed boek

Binnenstappen in *De Dry Coppes* is als binnenstappen in je eigen living, zoals je hem altijd al wilde, maar nooit hebt kunnen inrichten, en daar kan je dan koffie drinken die lekkerder is dan je hem zelf had kunnen maken.

Nele Van Doninck

De Dry Coppes is gelegen in de Schrijnmakersstraat, een weinig bekende, maar gezellige autovrije straat vlakbij de Vismarkt. Het is niet zomaar een café, het is een boekhandel slash koffiehuis en de muren staan dan ook vol met grote kasten gevuld met boeken. Boeken die niet op alfabet, zoals in een reguliere boekhandel, maar op land gerangschikt staan. Per land vind je er heel wat reisgidsen, aangevuld met literatuur uit de streek.

“Dat is een bewuste keuze”, zo vertelt de eigenaar. Hij en zijn vriendin openen het café ongeveer een jaar geleden. Voor de besognes van het openhouden van een eigen zaak er een stokje voor staken, waren ze fervente reizigers. Het was dan ook in het buitenland dat ze het idee van een boekencafé oppikten. “Ik heb altijd al een boekhandel willen opstarten, maar in Leuven zijn er al zoveel boekwinkels, dat we het anders wilden aanpakken.” Het is bovendien niet enkel een boekhandel, je mag gewoon in de boeken lezen, zolang je er maar voorzichtig mee omgaat. “Het idee is dat mensen, eens ze aan een boek beginnen, het boek willen uitlezen en kopen als ze merken dat het een goed boek is. Maar er zijn ook mensen die dag aan dag komen lezen tot het boek uit is.”

Op deze zondagnamiddag is het publiek erg gevarieerd. Mensen komen op het

terras de krant lezen, maar er zit evengoed een studente achter een cursus arbeidsrecht. Er blijken wel meer studenten met hun cursus naar *De Dry Coppes* te komen. En wie het weet te vinden blijft er komen, gokken wij, het is er immers een stuk gezelliger, en op wat zachte muziek na, zelfs stiller dan in de meeste bibliotheken.

BED

Om te studeren kan je aan tafel gaan zitten, maar er zijn ook heel wat zachte zeteltjes voorzien waarin je in alle rust een boek kan lezen. “Mijn vriendin vindt het erg belangrijk dat De Dry Coppes een plaats is waar je alleen naartoe kan komen. In de meeste cafés voelde ze zich toch wat ongemakkelijk als ze er alleen binnen ging en dat wilde ze hier absoluut vermijden.” En dat is goed gelukt, vinden wij.”

Het interieur is geïnspireerd op de vele reizen van het koppel en tussen de boekenkasten hangen dan ook heel wat foto's uit verre landen. Maar het leukst vinden wij misschien wel de lampjes die uitgeverij Cossee uitbracht ter gelegenheid van haar vijfde verjaardag en die doorheen het hele café staan. “Ga eens naar bed met een goed boek, of tenminste met iemand die er één heeft gelezen,” valt erop te lezen en daar kunnen we als fervente lezers enkel mee akkoord gaan.

(foto's Nele Van Doninck)

Steekkaart

Locatie: Schrijnmakersstraat 11

Pint: Niet op de kaart

Koffie: Een resem zeer lekker klinkende koffies, van 1,90 euro voor een gewone espresso tot 4,90 euro voor alcoholische koffies

Bijzonder op de kaart: Mexicaanse koffie, een koffie met kaneel en chocola

Dresscode: Ontspannen zondagse kledij

Kort: Een heerlijk café voor luie zondagen, met of zonder gezelschap, met of zonder boek

TREZMIL SPEELT THUISMATCH IN LIBERTAD:

“Geen jazzgroep, wel een jazzmentaliteit”

De Libertad was het eerste café dat Trezmil een podium bood. Ongeveer een jaar later stonden ze er opnieuw een optreden ten beste te geven tijdens de Libertadfeesten. De groep maakt herkenbare wereldmuziek met een vette knipoog naar fantastische animatiefilms, zigeunerspirit, balkanfolklore en spaghettiwesterns. Trezmil brengt vooral instrumentale wereldmuziek, toch ontbreekt het gitarist Sam Janssens niet aan woorden om over 'zijn groep' te praten.

Ilse De Witte

Sam Janssens: «De single *Devil's Door* is als enige nummer op de plaat voorzien van lyrics. Het is een radiovriendelijke popsong die een hele tijd gedraaid is geweest op Radio 1. Toch hou ik er niet van om Trezmil in het hokje 'instrumentaal' te plaatsen, onze muziek is niet per definitie instrumentaal. Het is zeker niet gezegd dat we in de toekomst niet meer zang zullen betrekken bij de muziek. Je merkt dat je het publiek dan gemakkelijker kan vasthouden. Een stem kan ook een instrument zijn, zoals in *Oh Lowieza*, waar we gebruik hebben gemaakt van een mannenkoortje. Zang kan muziek ook ondersteunen, zodat niet alle aandacht naar de zang hoeft te gaan. Ik heb ervaring met het schrijven van songteksten met Toendra (de vorige groep van Sam Janssens, red.), dus ik zou dat voor Trezmil ook op mij kunnen nemen. Misschien moeten we wel op zoek gaan naar een goede zangeres met zuiders bloed die past bij Trezmil. Als er

kandidaten zijn?»

Veto: Hebben jullie met Trezmil een doel voor ogen?

Janssens: «Eigenlijk zijn we een collectief van muzikanten met Ivan en David Vertongen, Jelle Van den Bergh en ik als vaste kern. In de eerste plaats willen we ons uitleven omdat we nu eenmaal veel goesting hebben om te spelen. Onze doelstelling is dan ook zoveel mogelijk spelen. We krijgen wel eens te horen dat we muziek maken voor een film die nog gemaakt moet worden. We verwachten eigenlijk van het publiek dat ze tijdens een optreden de film erbij verzinnen. We hebben de wilde droom opgevat een soundtrack van een film, een theatervoorstelling of een documentaire te maken. Er moet wel nog een regisseur interesse tonen. Onze muziek is erg filmisch en roept beelden op. Met het circus hebben we ook een speciale band, eigenlijk zouden we graag als een soort act deel uitmaken van een circusvoorstelling. Onze muziek leent zich daar wel toe, denk ik.»

KRUISBESTUIVING

Veto: Leuven lijkt wel een goede voedingsbodem voor singer-songwriters, als je ziet hoe ze als paddenstoelen uit de grond rijzen.

Janssens: «De Leuvense muziekcène is klein. Omdat Leuven een dorp is, leer je enorm snel mensen kennen — dat is wel even wennen voor iemand als ik die van een grootstad als Brussel afkomstig is. Leuvense muzikanten bevuchten elkaars projecten wel. Ik vind zo'n interactie wel fijn, in Brussel heb je dat veel minder. Alle leden van Trezmil zijn trouwens actief bij andere

groepen. Jelle en ik spelen mee met Allan Muller, Ivan speelt bij Wilson en David bij Ballroomquartet om maar enkele kruisbestuivingen te noemen. Ondanks het feit dat we betrokken zijn in allerlei projecten van andere muzikanten, ligt de druk en de eindverantwoordelijkheid voor die projecten steeds bij iemand anders. Trezmil is echt 'ons' project. Soms lijkt de grootste uitdaging er wel in te liggen Trezmil bij elkaar te houden. Het is niet altijd gemakkelijk om die drukke agenda's op elkaar af te stemmen. Andere muzikanten moeten ervan kunnen leven en dat is niet evident. Dan ligt de druk veel lager bij ons, we werken allemaal en verdienen een zakcentje bij door in andere groepen te spelen. Trezmil moet in de eerste plaats plezier blijven. We denken er niet aan of een song zal aanslaan of niet: we doen gewoon onze eigen zin.»

Veto: Het debuutalbum van Trezmil heet 'Lost in Manchuca', het platenlabel waarop de plaat is uitgebracht 'Manchuca Records'. Vanwaar die sprookjesachtige naam?

Janssens: «Het is een naam die ik op een zekere dag verzonnen heb. Manchuca is ondertussen voor ons een verzamelnaam geworden voor vanalles en nog wat. Het is een onbestaande plaats, maar tegelijkertijd is het de plaats waarin we verdwalen als we muziek aan het spelen zijn. Trezmil hoort thuis in Manchuca. We zijn heel erg flexibel. Om de kosten voor de plaat zo laag mogelijk te houden, hebben we zoveel mogelijk zelf gedaan. *Lost in Manchuca* werd in eigen beheer uitgegeven, vandaar *Manchuca Records*. We hebben geen eigen manager, we verzorgen zelf de promotie van de plaat en regelen zelf alle optredens na de werkuren. Daar

door blijft het allemaal heel organisch. Geen druk, de nodige vrijheid om te doen wat we willen. Zo blijft het plezant.»

Veto: Bij het beluisteren van *Manchuca* zijn er veel nummers die doen denken aan andere melodietjes. Spelen jullie bewust met die verwijzingen?

Janssens: «Bij veel nummers zullen mensen denken dat ze het herkennen. Het is ons opzet om ergens aan te refereren, om een deuntje op een andere manier te brengen. Het is niet dat we iets stelen, maar we spelen gewoon traditionele folk. Er zullen ook geen twee optredens van Trezmil hetzelfde zijn. De gastmuzikanten (de blazers, red.) komen trouwens niet mee repeteren. Zij krijgen de partituren, die Ivan uitschrijft, en krijgen dan alle ruimte om er zelf iets mee te doen. Improvisatie is voor Trezmil erg belangrijk. Dat houdt het spannend. We spelen geen jazzmuziek, maar we spelen wel met een jazzmentaliteit. Ieder lid van de groep heeft ook zijn eigen muziek die hij beluistert en die verschillende invloeden hoor je ook in het uiteindelijke resultaat.»

Het volgende optreden van Trezmil vindt plaats op 2 juni tijdens de Wereldfeesten in Leuven

Veto trakteert!

Trezmil geeft twee cd's weg. Snel mailen naar traktatie@veto.be voor 'Lost in Manchuca'.

Kort Cultuur • Kort Cultuur • Kort Cultuur • Kort Cultuur • Kort Cultuur •

Cultuurprijs K.U.Leuven voor schrijver en theatermaker Bart Meuleman

Op 22 mei 2007 reikt rector Marc Vervenne opnieuw de Cultuurprijs van de K.U.Leuven uit. De prijs, ter waarde van 15.000 euro, wordt vanaf nu tweejaarlijks toegekend "aan een hoogstaand en vernieuwend levend Belgisch kunstenaar die zich ook verdienstelijk heeft gemaakt op het vlak van vorming en/of onderzoek in de kunsten". De Cultuurprijs 2007-2008 gaat naar Bart Meuleman voor zijn bijzonder en gevarieerd literair oeuvre. Meuleman is dichter en essayist, toneelschrijver en -regisseur, en auteur van een aantal kinderboeken.

De jury, onder voorzitterschap van professor Jan Baetens, looft Bart Meuleman voor het experimenteren met uiteenlopende genres en media. Hij speelt met taal en literaire conventies, en is tegelijk een sterk geëngageerd schrijver, op politiek, cultureel en maatschappelijk vlak. Een tekst van hem is nooit alleen een tekst, maar ook een daad. De auteur zal de Cultuurprijs in ontvangst nemen tijdens een feestelijke academische zitting op dinsdag 22 mei 2007 om 20u. in de Universiteitshal. Naar aanleiding van de bekroning van zijn werk zal hij ook een reeks masterclasses geven aan de K.U.Leuven.

Kamerkoor Koordinaat uit Leuven wint het Korenfestival

Op het Korenfestival Vlaanderen, dat tijdens het weekend van 21 en 22 april doorging in Kontich, is het Leuvense kamerkoor Koordinaat uitgeroepen tot beste koor van het festival. Koordinaat nam deel in de categorie 'Gevorderde koren' en kreeg van de vakjury een eerste prijs cum laude. Ook de prijs voor de

beste uitvoering van een eenstemmig volkslied, uitgereikt door Koor&Stem, de overkoepelende vereniging van Vlaamse koren, werd door Koordinaat met een ruime voorsprong in de wacht gesleept. Het publiek was eveneens bijzonder enthousiast en beloofde Koordinaat bijkomend met de publieksprijs.

Deze erkenning van zowel de professionele jury als het aanwezige publiek bevestigt dat Koordinaat, dat begon als studentenkoor aan de K.U.Leuven, op nauwelijks 10 jaar tijd een respectabele plaats heeft verworven in het Vlaamse koorlandschap.

Kunstenaar verwerkt 2000 dossiers Kindermishandeling in uniek kunstwerk

Sinds 9 mei 2007 kan je in de Campusbibliotheek Arenberg werken bewonderen van de bekende Belgische kunstenaar Denmark. Pronkstuk van de bijzondere tentoonstelling is een kunstwerk waarin hij 2000 dossiers van het Leuvense Vertrouwenscentrum Kindermishandeling verwerkte. Het wordt voor het eerst getoond aan het publiek.

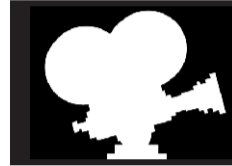
Met de dossiers creëerde Denmark 'Dynamic Archives'. De opstelling van 'Dynamic Archives' bestaat uit vijf munitiekisten. Ze zijn geopend en rusten telkens op twee dragers. Ook een kind kan erin kijken. 2000 dossiers werden gesneden en geperst. De kisten zijn geladen, met woordmateriaal. Het Vertrouwenscentrum is de plaats waar moed nodig is om te praten over moeilijke dingen, over geweld tussen mensen. Wie komt, is vaak angstig voor wat de hulpverleners zullen doen met deze woorden. Zullen ze begrip hebben, of justitie inschakelen? De munitiekisten van de kunstenaar verrassen door hun dubbele betekenis. Het persen van het papier vertaalt het respect voor het beroepsgeheim, voor het individuele verhaal. Geen woord kan

er letterlijk uitgelicht worden. Het snijden door de kunstenaar symboliseert de creatie van een nieuw vlak, de bereidheid tot herbeginnen. Het vilt rond de dossiers vertolkt de zorg en verzorging. De schragen zijn vadermoeder, ouders-hulpverlener, broer-zus.

De tentoonstelling is opgezet naar aanleiding van het internationaal congres over kindermishandeling, 'Child Abuse and Neglect — The Facts', georganiseerd door het Vertrouwenscentrum op 9 en 10 mei 2007 in Leuven. Meer info: www.can2007.be

Ierland in Leuven 400

Hoewel popmuziek wereldwijd terrein wint,

Filmfirmament**Black Snake Moan**

We hadden het bijna gelooft: Samuel L. Jackson is oud! Christina Ricci is opgegroeid! Justin Timberlake kan acteren! Maar de meer dan behoorlijke acteerprijs kunnen een film als *Black Snake Moan* niet de hoogte in tillen. Ze kunnen hem hoogstens 'te verdragen' maken.

Bo Vanluchene

We zien het tegenwoordig zo vaak gebeuren: goede acteurs, goed camerawerk, goede soundtrack en toch geen goede film. Hoe kan dat? Wat loopt er mis? Regisseurs vergeten wel eens dat de basis van een film nog steeds de verhaallijn is. Met *Black Snake Moan* koos Craig Brewer voor een wel erg opmerkelijke plot. De mooie Rae (Ricci) krijgt af en toe zo'n hevige geile buien dat ze rechtstreeks uit Brewers stoutste dromen lijken te komen — op zo'n momenten bespringt ze al wie toevallig in de buurt is. Wanneer ze op een dag in mekaar geslagen wordt en voor dood langs de weg ligt, wordt ze gevonden door een oude bluesneger (Jackson). Deze gelovige eenzaamheid vindt er niks beters op dan haar aan zijn radiator vast te ketenen.

Wie zich Christina Ricci nog herinnert als de jonge, donkere Wednesday uit *The Addams Family*, schrikt zich een hoedje bij het zien van blonde slet Rae. Ricci heeft zichzelf weliswaar al in een breed spectrum aan rollen bewezen, maar hier zet ze haast een karikatuur neer. Haar kleine borsten vallen uit de vod die voor truitje moet doorgaan, haar onderbroekje blijft ook na dagen gevangenschap nog onberispelijk wit en de bekende Ricci-pruillip doet de rest. Ook Samuel L. Jackson neemt drastisch afscheid van zijn reputatie. De voormalige 'King of Cool' lijkt nu klaar om met een geruit dekentje voor de televisie plaats te nemen, in plaats van als stoere actieheld de *bad guys* neer te knallen. Hij zingt de blues, citeert de Bijbel en haalt het beste uit wat eigenlijk een vlak personage is. Al wat Amerika aan clichés in huis heeft,

blijft traditionele en folkmuziek uit Ierland populair en dynamisch en combineert deze muziek moeiteloos het werk van hedendaagse componisten met het rijke materiaal dat van generatie op generatie doorgegeven werd. Ierse volksliedjes weerspiegelen de verlangens, humor, wanhoop, vastberadenheid en passie van Ierse mensen door de eeuwen heen en geven een klare kijk op de collectieve Ierse identiteit.

Zaterdag 19 mei is er van 14u tot 22u30 een Ierse happening op de Grote Markt. Dit festival is een initiatief van het Iers College in samenwerking met de stad Leuven en met de medewerking van Tourism Ireland en Culture Ireland. Meer info www.leuven.be

wordt uit de kast gehaald. Wie de blues zingt, moet wel zwart zijn, ongeluk in de liefde hebben en op een afgelegen plaats wonen. En je kan enkel op het foute pad geraken, of enigszins diepgang hebben als personage, als je een traumatische jeugd hebt gehad. Het Stockholmssyndroom dat zich langzaam ontwikkelt, is allerminst verrassend en wanneer Rae in een winkel begint te vechten met borstels en broodzakken, wordt er met het afschilderen van haar marginale levenssfeer een dieptepunt bereikt. Natuurlijk blijkt dat Rae beschikt over een heldere zangstem en uiteindelijk verzeilt de film in de (relatie)therapie-hel die we van dubieuze figuren als *Dr. Phil* en *Oprah* gewend zijn.

De keuze voor popidool Justin Timberlake als het huilerige vriendje van Rae is op z'n minst gewaagd te noemen. Timberlake laat zijn *Michael-Jackson-danspasjes* echter achterwege en zet een lovenswaardige prestatie neer. Alleen jammer dat de rol op zich oppervlakkig en ongeloofwaardig is. Het probleem is dat Brewer met zijn film een te breed publiek probeert aan te boren: blues voor soundtrackfietjisten, te magere schaars geklede en vastgeketende vrouwen voor softporno-liefhebbers, Justin voor tienermeisjes, bijbel-pretenties voor *tsjeven*, enzovoort. Nergens blinkt hij echter in uit. Wie diepgang zoekt, stuit al snel op de bodem. En ondanks de leuze *Ain't no better cure for the blues than some good pussy*, komt ook de *minderwaardezoeker* niet aan zijn trekken. Koop een cd van Muddy Waters, lees de *Joepie*, kijk na twaalfen naar VT4 en je hoeft geen filmticket te verspillen.

Steekkaart

Regie: Craig Brewer

Cast: Samuel L. Jackson, Christina Ricci, Justin Timberlake

Duur: 115 min.

Release: 30/05/07

Kort: Sex, Drugs & Blues

studio
L E U V E N

(advertentie)

89,8%
van onze studenten
vindt direct werk
na afstuderen.

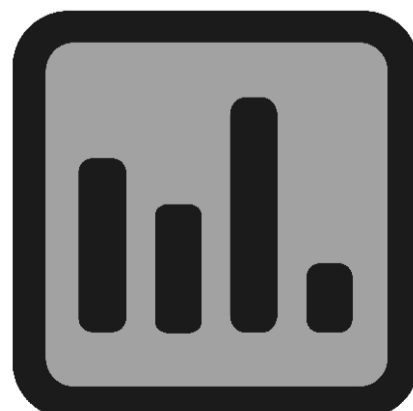
De anderen gaan eerst met vakantie.

WWW.JEWERKTVOORJETHETMERKT.BE

KHLEUVEN

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

Associatie Katholieke Universiteit Leuven

AD FUNDUM (advertentie)

Elke werkdag
tips en info
voor de
student

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

KULEUGEN

Maandag 14 mei 2007 — jaargang 2 — 2006-2007 — nummer 24 — www.kuleugen.be

Universiteit screent thesissen op plagiaat

De universiteiten van Gent en Leuven willen vanaf volgend academiejaar in alle faculteiten met een ingenieus softwaresysteem de eindverhandelingen van hun studenten op plagiaat screenen.

Van onze redacteur Lieve Vanvork

De Universiteit Gent test momenteel op de faculteit Letteren en Wijsbegeerte een softwaresysteem van het Nederlandse bedrijf Ephorus dat de eindwerken van de stu-

denten kan screenen op fraude en plagiaat. Op de K.U.Leuven loopt al anderhalf jaar een proefproject met de detectiesoftware van het Amerikaanse turnitin in enkele Engelstalige master na master-opleidingen. Als beide projecten positief worden geëvalueerd, willen Gent en Leuven het systeem vanaf volgend academiejaar op alle faculteiten invoeren.

Daarvoor zullen alle studenten hun thesissen voortaan digitaal moeten afleveren. De docenten laden die in de software in, die het werk van de student automatisch met alle

openbare documenten op het internet screent aan de hand van woordcombinaties of zelfs volledige teksten, alsook met de eigen databank van thesissen.

Intussen liet ook de krant *De Standaard* weten binnenkort te zullen werken met gelijkwaardige software. Daar is het echter de bedoeling artikelen op het internet op te sporen die zonder correct gebruik van bronvermelding gekopieerd werden uit het eigen dagblad. Naar eigen zeggen worden op regelmatige basis artikelen van de krant 'geplagieerd'.

Recto V.

Zebra V. en Olifant O.

Recto V. lag helemaal aangekleed op bed, de lakens onder hem slechts gekreukt door de afdruk van zijn lichaam. Naast hem, op het nachtkastje, lag een aantal boeken die hem waren aangeraden door zijn kabinetschef Jerry Ochman: *Drijfvoeren van een bevlogen bestuurder*, *Het groot inspiratieboek creatief ondernemen*, *De rector van de 21ste eeuw* en vooral *Durf groeien*. V. zag de toekomst groot, zowel die van hemzelf als die van zijn universiteit. Het leven lachte hem toe.

Maar toch zat hij met muizenissen. V. zat ergens mee, hij staarde met open ogen naar het plafond van zijn slaapkamer, waarop kleine grijze olifantjes en zebra's waren afgebeeld. Hij tuurde zo lang zonder te knipperen dat tranen zachtjes in zijn ogen opwelden. De rector merkte het niet. Doorheen zijn tranen en innerlijke wanhoop kwamen de diertjes boven hem tot leven.

V. zag zichzelf huppelen als een zebra, heerlijk zwart-wit tussen de groene omgeving. Hij graasde, rende, stoeide met andere zebra's en spitste af en toe de oren om attent te blijven op eventueel aankomend gevaar. Maar dat laatste deed hij slechts uit gewoonte, echt op-letten deed Zebra V. niet. Als ze ergens anders naartoe wilden gaan, overlegde V. — duidelijk de leider van de kudde — omstandig met andere zebra's, om na lang palaveren triomfantelijk tot een consensus te komen. Meestal bestond die erin dat ze gewoon bleven waar ze waren. Het gras en gebladerte waren er inderdaad best lekker, alleen dacht V. er niet aan dat die ooit wel eens op moesten geraken. In ieder geval hadden de zebra's het er naar hun zin, al vonden sommige leden van de kudde het knudde was dat ze zo vaak overlegden voor niets.

Plots zag de rector-zebra zijn collegae verschrikte wegschrikten. Hij vroeg nog hinnikend wat er aan de hand was, maar de andere zebra's waren weg. Daar hielp geen lievemoeieren aan. "Laat ge mij in de steek?" brulde V. "Ben ik niet goed genoeg, misschien? Is jullie zwart schoner dan het mijne? Steekt mijn wit niet goed af of schaamt ge u voor de grijze plukken die aan weerszijden van mijn kop zijn gegroeid? Dat is een teken van wijsheid, gij knuppels, de perfecte fusie, het wit dat gekanteld is in het zwart!" Terwijl Zebra V. zo stond te tieren, wierp zich een schaduw over hem en de stroken grond rond hem. Plots zag V. in dat het gras niet zo groen was als hij altijd gedacht had, en dat de kudde al zo lang op dezelfde plaats had vertoefd dat het er vol lag met fecaliën. De zebra wilde net opkijken, maar hoorde de bulderende stem nog voor hij de olifant zelf had gezien: "V, gij weer!" Het immense beest, dat bekendstond als Olifant O. en de hele savanne beheerste, trok met zijn slurf in één ruk een pluk grijs haar uit bij V, die het bijgevolg uitschreeuwde van de pijn. "Ge moet u niet zo laten gaan, V.'ke, luistert beter eens naar mij. Ik zou graag wat meer macht hebben in uw kudde. Weet ge wat, als we nu eens wekelijks een uurtje samenzaten om te bespreken wat ge moet doen, dan wordt iedereen daar maar beter van. Ik laat u wel weten wanneer de eerste afspraak is. Allez, salut!" trompetterde Olifant O., en weg was hij, met een kracht van zes op de Schaal van Richter.

Door de aardbeving die de olifant veroorzaakte op het plafond van V.'s slaapkamer, viel de zebra pardoos naar beneden, weer op het bed. Rector V. was terug zichzelf, of toch geen zebra meer. Hij ging rechtop zitten en mompelde voor zich uit: "O. vindt me wel sympathiek. O. apprecieert me. O. zewieze-woze. O."

Paul-Henri Giraud

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

The Fashion Police

Advies van The Fashion Police

Wekelijks wordt The Fashion Police overspoeld met pertinente vragen over de modewereld. Deze week stuurde Ken ons een gele briefkaart waarin hij vertelt over zijn pas gekochte witte Fila-sportschoenen. Ideaal om een nachtje mee te gaan stappen, toch?

Whoep! Whoep! (*That's the sound of the police*)

Witte sportschoenen staan bovenaan de blacklist van professionele buitenwippers. Wil je nog iets van je donderdagavonden maken, gebruik je die Fila's enkel voor je funk-dansrepetities. Bovendien trekken witte schoenen de aandacht naar je voeten. Voor teenagers die nog niet uit de puberteit zijn geraakt, kan dat een oplossing zijn, maar dan moet het voetenwerk er wel staan! In de jaren '80 droegen wij ook *whities*, maar wij oefenden onze *moonwalk* wel al in de baarmoeder. Het antwoord geeft de Duitse supergroep Modò ons al zingend: *Ja, ja, ja, was is' los, Adidas!* Met zwart leder verovert Duitsland de dansvloer en ons modeminnend hart. Fashionista's overall ter wereld zijn het er over eens: *Once you go black, you never go back!* Super stylish, sexy en vooral sehr schön! Ein, Zwei (Mode) Polizei!

Herr Flick und Helga Geerhart, aka The Fashion Police (tfp@veto.be)

Sudoku

4			5			6	1
5			9		2		
	2		6		1		
		3	7		8	1	5
7			1				2
	4	2	3		5	6	
			5		2		1
		7			9		6
2	1			3			5

Prijs K.B.

Een verdiende Prijs Kirsten B. gaat naar het Nieuwsblad, dat zo enthousiast berichtte over de docentenevaluatie, dat ze *stoemelings* vergaten dat het idee daarvoor en de informatie daarover van *Veto* kwam. Oeps!

Op tijd en stond feliciteert KULEUGEN objectieve berichtgeving die klakkeloos werd overgenomen van bevriende collega's, zonder de bron te vermelden.

Foto van de week !!

De Heer strijkt neer !!
(*s Meiersstraat 5, bellen bij LOKO)

KaramellenVerzenHandVest

In de rubriek KVHV gooit *KULEUGEN* telkens enkele karamellenverzen te grabbel, onder het motto 'KaramellenVerzen Helpen Velen'. Ditmaal werpt KVHV zich op het onzijn, ook wel elftal genoemd (naar het aantal verzen). Drs. P. lanceerde deze dichtvorm, wij vervolmaken hem!

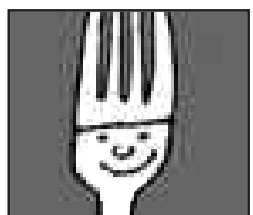
*Men spreekt erover op café,
op pleinen en op het toilet,
in bed en in de badkamer.*

*Het staat in iedere gazet
de eerste en de tweede kamer.
't Staat er en het gaat niet weg.*

*Wie is beter of bekwamer?
Wie weet wat ik denk en zeg?
Wie wordt straks onze Premier?*

*Wie het wordt, is onbekend.
Slechts zeker is: het wordt een vent.*

Met dank aan de inzender van dit poëem, mevrouw J. Leduc.

Menu van de week in Alma 1-2-3

15 - 18 mei '07

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Groentesoep	0,60
Tomatensoep met vermicelli	1,70
Pensen met appelmoes A2+A3	2,40
Burito El Paso	4,50
Ribbetjes, slasaus met mosterdzaadjes, rauwkost	4,50
Kip met bruine van Corsendonck en kroketten	4,15
Spaghetti	2,40/2,80
Koninginnenhapje	3,15
Rumsteak A1+A2	
Lamssteak A2+A3	

woensdag

Milanese soep	0,60
Groene groentesoep	1,70
Kippenburger met erwtes en worteltjes	2,40
Vegetarische lasagne	3,55
Paëlla	4,15
Spaghetti A2	2,40/2,80
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,55
Kippenlapje A1+A3	

Vanaf 2 mei in Alma 3: BBQ!

Elke woensdagavond :
BBQ - dagschotel
BBQ - vegetarisch menu
BBQ - andere menu's

donderdag

Bouillon met groenten	0,60
Tomatensoep met ham	1,70
Vleesballetjes in tomatensaus en friet	2,40
Vegetarische spaghetti	2,40/2,80
Koninginnenhapje	3,15
Rumsteak	

Alma 1: lente-zomer acties 2007 vanaf 16 april:

elke dinsdagmiddag en -avond: grillschotel
elke woensdagmiddag en -avond: koud buffet
elke donderdagavond: barbeque

vrijdag

Romige tomatensoep	0,60
Kervelsoep	1,70
Ravioli al forno	2,40
Gevulde paprika met Provençaalse saus en erwtes A2	3,55
Loempia en kerriesaus met pepers, Oosterse rijst A2	3,15
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	3,55
Koninginnenhapje A3	3,15

Vanaf nu kan je in al onze restaurants een filmticket bekomen voor slechts 5 euro!

Daarmee krijg je van **maandag tot vrijdag** toegang tot om het even welke prent in Kinopolis. De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg, Justus Lipsius en pauscollege: www.alma.be

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

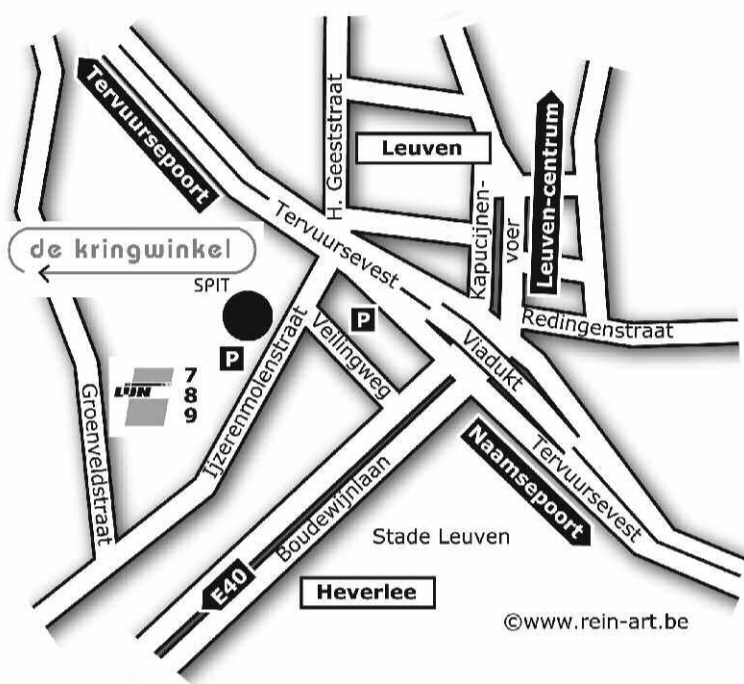
De Kringwinkel SPIT:
IJermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U. Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief
www.kuleuven.be/nieuwsbrief

(advertentie)

2de handscomputers met 1 jaar garantie

Laptops P3 tot P4 tussen 200 en 580 euro
Desktops van P2 tot P4 tussen 25 en 330 euro
Schermen crt van 5 tot 100 euro

Kijk op www.recupc.be voor het volledige aanbod van schermen, pc's, laptops, onderdelen
Recupc VZW, Oude Diestesteenweg 3, 3010 Kessel-Lo
info@recupc.be, Tel 016/25.91.03

(advertentie)

Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 33
Nummer 24
14 mei 2007

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Simon 'Michael Jackson' Horsten

Redactiesecretaris & V.U.:
Ilse 'An' De Witte (adres idem Veto)

Redactie:
Robin 'Eefje' Broos, Tom 'Terri Hatcher' Van Breusegem, Kris 'Pamela Anderson' Vanelderden & Nele 'Annick' Van Doninck

Medewerkers deze week:
Ben 'Julie' De Boeck, Bruno 'Melissa' Devel, Gertie 'Oidipus' De Fraeye, Kristien 'Kim' Geurts, Maarten 'Ken' Goethals, Ken 'Nathalie' Lambeets, An 'Natascha' Moerenhout, Roel 'Anastacia' Moeurs, Jens 'Stacy' van de Maele, Gijs 'Nathalie' Van Gassen, Robby 'Katrien' Vangeel, Toon 'Pocahontas' Van Hal, Bo 'Loubna' Vanluchene, Eline 'Tamara' Vanuytrecht & Alexander 'Sabine' Vrijhof

Cartoons:
Negu, H1jS & Sh3LI4C

DTP:
Robin Broos, Simon Horsten, An Moerenhout, Gijs Van Gassen & Nele Van Doninck

Eindredactie:
Ilse De Witte & An Moerenhout

De redactie wil langs deze weg meijuffer Bo Vanluchene feliciteren met haar literaire prijzen en haar aan een lief helpen. Mailen naar liefvoorbo@veto.be

Internet:
www.veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - An 'Laetitia' Vanbiervliet
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)
Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, mishandelde of ontvoerde kinderen,...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.

Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

Agenda & Ad Valvas

ALFA

Zwanzangcantus @ Ons Huis op 16/05

APOLLOON

Afterwork-TD @ Zak op 16/05

Flugelavondje @ Zak op 22/05

BABYLON

Babylons pop-poll @ de Fak op 15/05

CHEMIKA

Filmavond @ PI-00.38 (Vesaliusstraat) op 15/05

Oudercantus @ Cuythoek op 16/05 om 20u

Spelletjeskringavond op 21/05

EOOS

Cowboy Kevin Companie speelt @ LOKO-tuin op 15-16-17/05

MEDICA

Melodica Lenteconcert @ Zamo op 15/05 om 21u

Aftap(as) @ Doc's Bar op 16/05

WINA

Overdrachtscantus om 20u @ Pavo op 15/05

Ouwesakkenafscheidsbar @ RC op 16/05 om 22u

Berichten

Verkiezingsdebat Comac

Woensdag 16 mei om 20u in de grote aula van het MTC (Hogeschoolplein) met Stijn Bex (Spirit), Rik Daems (open VLD), Carl Devlies (CD&V), Louis Ide (N-VA), John Lambrechts (LDD), Peter Lombaert (Groen!), Peter Mertens (PVDA+), Bruno Tobback (SP.a). Organisatie: Animo, Comac, Jong CD&V, Jong Groen, Jong N-VA, Jong Spirit, Jong VLD

Verkiezingsdebat Labyrint

Vzw Labyrint organiseert een debat naar aanleiding van de komende verkiezingen waarbij 6 politieke partijen uitgenodigd werden om hun standpunt aangaande 4 thema's te vertolken. Dinsdag 22 mei om 20u in CC Oratoriënhof in Leuven (Mechelsestraat 111)

Ophalen Fietswrakken

Na 1 juni zullen fietswrakken verwijderd worden op universitaire terreinen en dit zowel uit de afgesloten fietsstallingen als uit deze in open lucht. Een fiets wordt als wrak beschouwd wanneer: één of twee wielen of de ketting ontbreken, de wielen zodanig geplooid zijn dat er niet mee kan gereden wor-

den, stuur en/of zadel ontbreekt of de banden volledig verduurd zijn. Studenten en personeelsleden die een dergelijk vehikel nog ergens gestald hebben en willen vermijden dat dit opgehaald wordt, dienen dit te verwijderen vóór 1 juni. Nadien worden ze opgehaald en vernietigd. (Facilitaire diensten — Campusdiensten)

Blokgenot in Tweebronnen

Is het op je kot (of thuis) te lawaaierig? Of net te stil? Te warm? Beetje ongezellig met iedereen naar huis? Of ben je misschien gewoon niet gemaakt voor het eenzame studeren? Om de blokstudenten, maar ook de andere leeszaalgebruikers de nodige rust en voldoende ruimte te bieden, creëren we in mei en juni een 60-tal extra studieplekken en dit in één van de mooiste ruimtes van het van de Velde-gebouw Tweebronnen: de foyer. Er wordt gestart op dinsdag 22 mei om 9 uur met een gezond ontbijt. De eerste 80 inschrijvers (studenten) eten gratis mee. Ontbijten is wel enkel en alleen mogelijk op 22 mei. De dagen nadien kom je gewoon langs en kijk je of en waar er een studieplaatsje vrij is. BLOKGENOT loopt tot eind juni.

Oplossingen

9	2	5	7	6	4	8	1	3
3	4	1	8	9	5	7	2	6
7	8	6	1	3	2	5	4	9
5	9	7	3	1	6	4	8	2
6	1	4	2	8	7	9	3	5
2	3	8	5	4	9	6	7	1
1	7	9	6	2	8	3	5	4
4	5	3	9	7	1	2	6	8
8	6	2	4	5	3	1	9	7

Cultuurkalender

POP

Libertadfeesten: Casette (Zuid-Afrika)
Woensdag 16/05 om 22u, Café de Libertad, Muntstraat 28, libertad.be

De Woensdagen: I Love Sarah + Wall Of Sweat

Woensdag 16/05 om 20u30, Molens van Orshoven, Stapelhuisstraat 15, braakland.be

Kapital Band 1

Woensdag 16/05 om 22u, STUKcafé, Naamsstraat 96, stuk.be

De La Soul feat. Prince Paul & Dres (Black Sheep)

Donderdag 17/05 om 20u, Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, hetdepot.be

Gilles Peterson — Koop — Ben Westbeech

Vrijdag 18/05 om 20u, Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, hetdepot.be

THEATER

Improvisatietheater met Inspinazie

Zaterdag 19/05 om 20u, Wagehuys, Brusselsestraat 63, inspinazie.com

Het Zuidelijk Toneel: De Pelikaan

21 en 22/05 om 20u30, STUK Soetezaal, Naamsstraat 96, zuidelijktoneel.nl

DANS

Needcompany | Grace Ellen Barkey: Chunking (wachlijst)

Dinsdag 15/05 om 20u30, STUK Soetezaal, Naamsstraat 96, stuk.be

UUR KULTUUR: Boombal - BeiaardFESTIVAL

Woensdag 16/05 om 19u, Ladeuzeplein, kuleuven.be/cultuur

Festival Ierland in Leuven 400: Ierse dans en muziek

Zaterdag 19/05 vanaf 14u, Grote Markt, louvaininstitute.com

EXPO

Italiaanse wandelingen: Slooten, Vizzini (foto), Veldkamp (beeldhouwkunst)

15/03 t/m 19/05, ma-za 14u-18u, Cypres Galerie, Vaartstraat 131, cypresgalerie.be

Photolimits

19/03 t/m 27/05, ma-za 09u-18u, Corso Fotogalerie, Diestsestraat 253, photolimits.be

Liesje Mentens Illustraties

10/04 t/m 04/06, ma-za 09u30 tot 30 min na sluiting bib, Tweebronnen, Café Van De Velde, Diestsestraat 49, expovandevelde.be

Lucile Desamory

19/04 t/m 08/06, wo-do 13u-21u / vr-za 13u-18u, STUK Expozaal, Naamsstraat 96, stuk.be

VARIA

Libertadfeesten: epiloog: Literair Café 'De Avonden' met aanstormend talent uit de poëziewereld: Meijuffrouw Bo Vanluchene

Zondag 20/05 20u, Café de Libertad, Muntstraat 28, libertad.be

 veto.be/forum

Discussieer mee
op het Vetoforum!

B I G B I L L

“WE ZOUDEN GRAAG NOG EEN CD IN HET LEUVENS MAKEN”

In de maand mei is het steevast feest in de Muntstraat. Voor de tweeëntwintigste keer viert café de Libertad er haar Libertadfeesten en volgens aloude gewoonte hoort een concert van de Leuvense peetvader van de blues daar ook bij. Armand 'Big Bill' Hombroeckx, de man van *Eene met hesp*.

Robin Broos & Alexander Vrijhof

Wie denkt dat concerten van *one hit wonders* vervelend zijn, slaat de bal mis. Om te beginnen had Big Bill in zijn glorie dagen meer dan één radiohit. Doe daar nog een extra schepje Leuvense rock 'n' roll bovenop en je krijgt nieuwe nummers als *Ik goa noar huis mè de combi* en *Pirre for President*. Op 5 mei hield de man zijn jaarlijkse stop in Café de Libertad en dat kan niet zonder bier. “Zonder drank, gene klank,” onderbreekt Big Bill één van zijn nummers. Deze rasechte Leuenaar maakte voor ons even tijd voor een retrospectief gesprek.

Veto: *Is Leuven erg veranderd?*

Big Bill: «Zeker. Het is properder en *toeristischer* geworden. Vroeger had je geen toeristen in de zomer. Dan was het dood. Aan de ene kant is die verandering een goede zaak, maar aan de andere kant is het minder gezellig voor de Leuenaars. Nu zijn er uniforme terrassen. Op de Oude Markt zijn alle luifels bedrukt met het logo van Becks bier. Vroeger was er nog een gezonde anarchie en dat had ik liever. Toch zullen de cafébazen tevreden zijn met de heraanleg van het plein, zeker met dit weer. Vijfendertig dagen zon: dat is de max voor terrassen. Vroeger waren het kleine kroegjes met vier stoeltjes aan de voordeur. Dat had z'n charme, maar het waren bruine kroegen en geen tavernes zoals nu.»

AFWASSER

Veto: *Toch ben je in die tijd in de Verenigde Staten gaan wonen. Hoe kijk je daarop terug?*

Big Bill: «Op m'n 27ste ben ik naar Amerika vertrokken en daar ben ik drie jaar gebleven. Ik wilde op zoek gaan naar de roots van de blues en ik heb ze gevonden ook. Ik heb er met verschillende artiesten mogen spelen. Ze waren allemaal beter dan ik, waardoor ik tegen mezelf zei: “*Armand, stay out of business!*” Ik ben er blijven plakken en werkte in een lokaal restaurant als afwasser. Ik woonde in Austin, de hoofdstad van Texas. Ondanks het feit dat Texas met haar *rednecks* geen goede naam had, was het een liberale staat voor studenten. Er zijn ook twee universiteiten. In Austin kon je vijftientig jaar geleden nog wandelen door steegjes, net als hier. In de rest van de VS was dat niet zo. Inmiddels is het daar *Bush-country* geworden, maar ik had er toen een goed gevoel en wilde er graag blijven. Het was een *hill country* met een ideale temperatuur, drie stuwmeren waarin je kon zwemmen en veel mooie meisjes. Het was er gemakkelijk om te leven. Helaas kon ik geen groene kaart krijgen. De enige manier om die te bekomen, was een fictieve trouw organiseren. Dat wilde ik niet, dus ben ik teruggekeerd. Inmiddels ben ik ouder geworden en ben ik blij dat ik terug in België ben. Wat sociale zekerheid betreft kan Amerika niet België tippen. Er is gewoon niets.»

Veto: *Texas is nu Bush-country, Leuven werd Tobback-ville. Als rasechte Leuenaar moet je toch een mening hebben over zijn beleid?*

Big Bill: «Mijn vader is altijd een echte socialist van de oude stempel geweest en daar kan ik inkomen. Louis heeft Leuven terug op de kaart gezet. Sommige verwezenlijkingen zijn formidabel, andere vind ik dan weer te liberaal, te blauw. Maar als er geen alternatieven zijn, zou ik morgen gewoon terug kunnen stemmen op Tobback.»

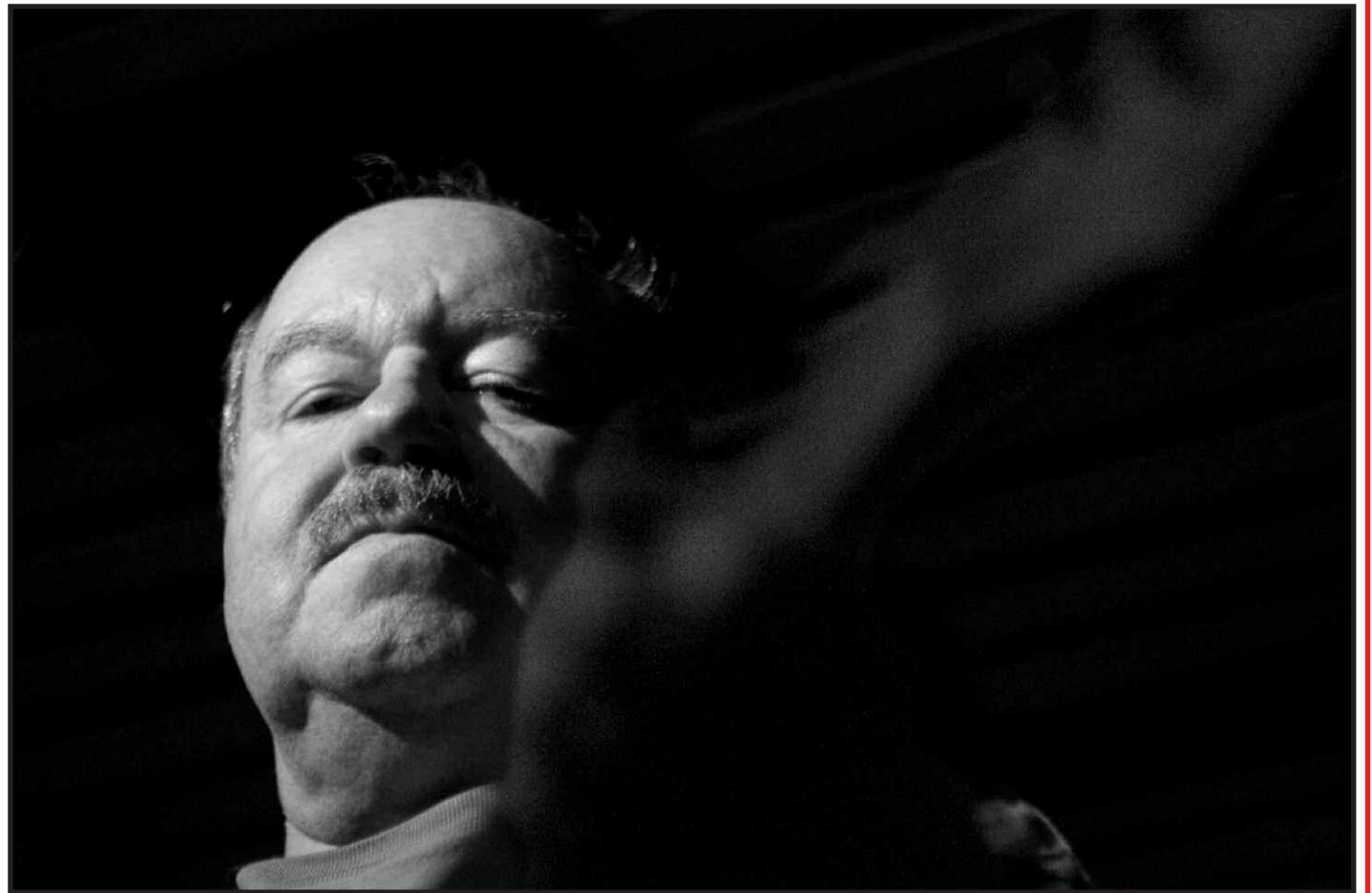
«Vroeger was er in Leuven nog een beetje industrie. Het was er proletarisch met

metaalwerkers, 6.000 mensen werkzaam bij Philips en de Dijlemolens. Nu is de stad kleinburgerlijk. Er zijn enkel kotbazen, winkels en studenten. Ik begrijp het wel: tijden veranderen. Leuven is nog altijd een veilige en gezellige stad. Je hoort vaak over de problemen op de Oude Markt, maar ik merk daar weinig van. Geloof me, ik kom er dage-

gaan omwille van de Oude Markt die werd opengebroken. In '84 was het al wat internationaler en werd het een *festivalleke* met meer geld. Met de opkomst van VTM en Clouseau is Marktrock uit z'n voegen gebarsten. Het werd te groot en had zichzelf overtroffen. Er kwamen veel meer mensen dan we eigenlijk wilden. Je kan de markt ook niet uitbreiden.

herwerken daarvan zou een goede aanloop kunnen zijn.»

«Die plaat wil ik opnemen met mijn eigen muzikanten, maar het zit erin dat ik ook met anderen zal samenwerken. Ik moet gewoon een beetje minder lui zijn en eraan beginnen, al heb ik al enkele nummers klaar. Ik schrijf over alles wat er rond mij gebeurt.»

“Mochten er geen alternatieven zijn, zou ik morgen terug op Tobback stemmen”

(foto Jelle Goossens)

lijks. Af en toe zijn er schermutselingen aan de overkant, zoals in de Colff. Mijns inziens zijn dat groepjes van buiten Leuven die hier amok maken, omdat het hier nog kan.»

VTM

Veto: *Als de Colff de overkant is, in welk café zit je dan?*

Big Bill: «Het jaar dat Marktrock van start ging, is den Allée opengegaan. Zowel den Delper als den Allée zijn mijn stamkroegen. De cafébazen zijn ook oude vrienden en in den Allée spelen we al enkele jaren tijdens Leuven Kermis.»

Veto: *In Leuven hoor je vaak dat je eigenaar van een café zou zijn.*

Big Bill: «Veel mensen dachten dat ik den Delper bezat, maar ik leek alleen maar op de eigenaar. De man vertelde me ooit dat hij een taxi nam en zijn chauffeur zei: “*Maar ge mot nie betolen,*” omdat die dacht dat ik het was.»

“Vroeger was er nog een gezonde anarchie en dat had ik liever”

We hebben dat spelletje dan maar uitgespeeld, toch heb ik nooit een café gehad.»

Veto: *Begin jaren '80 stond je mee aan de wieg van Marktrock.*

Big Bill: «Dat klopt. Eenmaal terug in België was de discussie al aan de gang tussen Omer Hoylaerts en Joke Kerkhofs. Toen we een paar jaar tevoren nog samen speelden, vroegen we ons vaak af waarom er nooit iets gebeurde met zo'n prachtige omgeving als de Oude Markt. Omer en Joke wilden daar werk van maken.»

«Onze eerste werkgroep was geen echte vzw. Met zo'n 70 000 frank hebben we in 1982 de eerste editie van Marktrock opgezet. We moesten veel zelf doen want alles was low budget. In '83 kon Marktrock niet door-

Eens een festival zo groot is, kan je het ook niet meer terug klein krijgen of we hadden ermee moeten stoppen. De laatste vijftien jaar heb ik er niet veel meer van beleefd.»

WOODSTOCK

Veto: *We zien jou wel nog optreden als presenter.*

Big Bill: «In het begin deed ik dat op de Oude Markt, maar toen kwamen TMF en al die toestanden. Er werden van die video-meisjes bijgehaald en ik werd verplaatst naar de Vismarkt. Eigenlijk was dat de *place to be* met de echte rock 'n' roll. Ik durfde wel eens zwaar de mist ingaan. Zo wilde ik drie jaar geleden Discobar Galaxie aankondigen zoals op Woodstock. Daar hadden ze met het publiek het woord 'fuck' gespeld. *Give me a D! Give me an I! Give me a C!* En toen was ik de draad al kwijt (*lacht*).»

Veto: *Iedereen kent jou van 'Eene me hesp'. Vind je dat vervelend?*

Big Bill: «Eigenlijk was dat nummer de b-kant van *Stoase Blues*, mijn eerste single. Het was een herwerkte versie van *No Particular Place to Go* van Chuck Berry, al hadden we dat gerust bij Sabam als een eigen nummer kunnen aangeven. Het lijkt er niet meer op, alleen de intro is dezelfde. In die tijd waren we naïef en dachten we: “We moeten Chuck Berry ook iets geven.” Ondertussen is hij stinkend rijk en wij hebben er niets aan verdiend. In die tijd hadden we niet de ambitie om het groots te zien. We waren een groepje kameraden dat graag samen muziek speelde. We blijven dat nummer spelen want de mensen willen het horen.»

Veto: *Treed je nog vaak op?*

Big Bill: «Ja. We zouden ook nog graag een cd in het Leuvens willen maken. Het blijft in mijn eigen stijl, het genre *rythm & blues* en rock 'n' roll, maar dan in het dialect. Een beetje zoals Flip Kowlier dat doet in het Ize-gems. Daar versta ik ook geen ballen van. Ik heb al iets dergelijks gedaan op mijn laatste cd *Live in den Allée + 3*, waar drie akoestische nummers achteraan werden geplakt. Het

Het zou wat rapper mogen gaan. Als we het overleven, komt dat wel in orde.»

BASGITAAR

Veto: *Jullie treden nu al ettelijke jaren op tijdens de Libertadfeesten. Is dat café steeds hetzelfde gebleven?*

Big Bill: «Ik heb Rikki (*Evers, de eigenaar, red.*) leren kennen toen de Libertad nog erg links was. We zijn bevriend geraakt en hij heeft me ooit gevraagd om in zijn café op te treden. Nu zijn we aan de tweeëntwintigste editie toe, maar ik weet niet of de Libertad nog steeds zo links is. Ik denk dat het café met de stad Leuven is meegegroeid. Het is properder geworden, maar het blijft een eer om hier te mogen staan. Het is er altijd druk.»

“Ik zie geen problemen op de Oude Markt en ik kom er dagelijks”

Veto: *Kan je leven van de muziek?*

Big Bill: «Ik leef niet van de muziek. Muziek is een aangegeven bijverdienste. Ik ga momenteel stempelen. Tussen mijn twintigste en dertigste kon ik leven van de muziek, maar daar kijk ik niet met weemoed op terug. Wij vinden elkaar terug. Neem nu Jean (*Vandooren, de man die eveneens bij ons op het terras zat, maar verder niets zei, red.*). Hij heeft enkele huwelijken achter de rug en na twintig jaar is alles weer op zijn pootjes gekomen.»

Jean: «Ik heb mij een paar basgitaren gekocht in plaats van een nieuwe vrouw te nemen (*lacht*).»

Veto: *En was dat even duur?*

Jean: «Nee. Nu doe ik wat ik wil en er wordt niet gereclameerd.»

De Libertadfeesten lopen nog door tot en met zondag 20/05 in Café de Libertad, Muntstraat 28. Meer info op www.libertad.be